

GROOVE

Nummer 2 • 2009 Sveriges största musiktidning

Kristofer Åström • Nervous Nellie • The Zoo
Prenumeranter får
Unik CD
Florence Valentin • Post • Nitrodiver

MAIA HIRASAWA

Lunchteater och musikaldrömmar

EL PERRO DEL MAR

Kärleken lever kvar

Neko Case

Baskery

The Legends

Kristofer Åström

The Pains Of Being Pure
Adiam Dymott Bob Hund
The New Heaven Dieppe
The Ugly Hajen by:Larm

PEACE AND LOVE

BORLÄNGE 22-27 JUNI

6 DAGAR AV KÄRLEK, BUDSKAP OCH MUSIK

Mölley Crüe [US]

Håkan Hellström • Lars Winnerbäck

Chris Cornell [US] • **Turbonegro** [NO] • **The Kooks** [UK]

Volbeat [DK] • **Peter Doherty** [UK] • **Thåström**

Razorlight [UK] • **Monster Magnet** [US]

Gentleman & The Far East Band [DE]

The Sounds • Anna Ternheim • Moneybrother • Lykke Li • Laleh
Raised Fist • Opeth • Miss Li • Jerry Williams • Immortal Technique [US]
Salyricon [NO] • Gogol Bordello [US] • The Soundtrack of Our Lives
Timbuktu • Backyard Babies • Atmosphere [US] • Hello Saferide
Sugarplum Fairy • The Stranglers [UK] • Laakso • Slagsmålsklubben
Henry Rollins [US] • Promoe • The Living End [AUS] • August Burns Red [US]
Frida Hyvönen • Sophie Zelmani • Kleerup • Tiltio • Strindbergs • The Wildhearts [UK]
Dia Psalma • Perssons Pack • Pain • Santic Syndicate • Dengue Fever [US]
The Temper Trap [AUS] • Blindside • Evergrey • Tiimati • Jenny Wilson • M83 [FR]
Jahcouslix [NO] • Kalle Baah • Cult of Luna • Bongo Brains feat. Stefan Sundstrom
Parken • Governor Andy/Inna StyleBand • Witchcraft • Deparrees • Bulle • Caj Karlsson
Division of Laura Lee • Falboy • Maria Meno [NO] • Graveyard • Jonna Lee
Prop Dylan and The Reptilebrains • Jonaihan Johansson • Mojo Buford & Jimi Smith [US]
Sven Zellerberg Blues Band • Johan Johansson • Abalone Dols • Tysla Mari
Erik Hassle • Coffinshakers • Sanna Carlstedt • Kung Henry
Goodlooking Trash • Hanna Berglund

Festivalpass exklusive camping 1295,- + serviceavgift
Festivalpass inklusive camping 1445,- + serviceavgift
Biljetterna säljs via turistbyråerna i Dalarna och

www.peaceandlove.nu

KÖP BILJETT NU!
22 JUNI 23 JUNI 24 JUNI 25 JUNI 26 JUNI 27 JUNI

A TOUR DOCUMENTARY ABOUT ONE OF THE MOST FAMOUS METAL BANDS IN THESE DAYS:
DO NOT MISS IT!

Nightwish

SAMAE L
A B O V E

"THE ALBUM EXPECTED BY ALL FANS OF SAMAE L A RETURN TO THEIR BLACK METAL ROOTS... AN INEVITABLE MUST HAVE!"
METAL OBSERVER (1)

"SAMAE L IS ONE OF THE MOST INNOVATIVE EXTREME METAL BANDS EVER FROM EUROPE. LIKE MOST THINGS FROM SWITZERLAND, THIS BAND STANDS FOR QUALITY AND PRECISION, AND "ABOVE" IS A TRIBUTE TO BOTH THE BAND'S PITCH BLACK ORIGINS AND THEIR OWN DESIRE TO EXPERIMENT AND EXPAND. AVE SAMAE L!"
HEATHEN (2) & Scream Magazine (3)

STILL HOT!
SAMAE L - SOLAR SOUL

SAMAE L

OUT: MARCH 4th
AVAILABLE AS:
CD-DIGIPAK
+ BONUS TRACK
CD & DOWNLOAD

BLACKGUARD

Profugus Morcus

BLACKGUARD

Profugus Morcus

OUT OF 3.000 BANDS - BLACKGUARD FROM CANADA IS ONE WINNER
OF THE ULTIMATE NUCLEAR BLAST MYSPACE BAND CONTEST HOLD IN 2008.

IT ISN'T EASY TO DESCRIBE, BUT EPIC FOLK METAL WITH INFLUENCES OF CHILDREN OF BODOM, WINTERSUN, ENSIFERUM AND KORPIKLAANI SHOULD DESCRIBE IT BEST.

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 1200 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... order free at
Nuclear Blast - Deutschstrasse 41 - D-73472 Donzdorf - Germany
Tel: +49 (0) 714 200881 - Fax: +49 (0) 7142 19524 - email: info@nuclearblast.com

WARNER MUSIC

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEAR BLAST

- 7 Kristofer Åström**
7 4 frågor till **Mats Hellquist**
8 Utbudet slukade upp musei-intendenten!
8 by:Larm
10 Blågult guld
 The Ugly
 Adiam Dymott
 The New Heaven Dieppe
 Hajen
- 12 The Legends**
15 Baskery
15 The Pains of Being Pure at Heart
16 El Perro del Mar

JOHANNES GIOTAS

- 18 Maia Hirasawa ▲**
20 Neko Case
22 Liverecensioner

GABRIELA C. ROMERO

Joel Alme ▲, Glasvegas,
 Peter Bjorn and John,
 Anna Ternheim, Thåström.

- 25 Skivrecensioner**
31 Groove CD 2 • 2009

En historia på 14 år

Groove är Sveriges största musiktidning sedan ett antal år tillbaka, men det har den inte alltid varit. I sin linda var Groove bara ett lokalt punkfanzine som sattes samman i ett rus av musik, fester och kärlek. Sedan dess har Groove växt, men drivkraften och lågan finns fortfarande kvar.

Groove görs nämligen även 2009 av ett stort antal personer som brinner för musik, som verkligen vill skriva om sin favoritmusik och fotografera artister – vi älskar att lyfta fram mindre kända artister i rampljuset och få kändisar att öppna sig. Vi är upptäckare, pionjärer och nyfikna grävare – och det är faktiskt sant!

En städning på kontorslagret har de senaste veckorna gett en rejäl blick i backspegeln, något alla behöver ibland. Många gamla gulnande nummer med fantastiskt innehåll blir det. Och för att kunna gå framåt måste man veta var man kommer ifrån. Därför tyckte vi att en utställning över vår historia var på plats. Vi behöver ett tillfälle att träffas och festa, helt

enkelt. Så vi har skeppat över ett lass gamla Groove-tidningar till Stadsмусеет i Göteborg och kallar alla som jobbat med oss eller blivit intervjuade/recenserade att komma dit på vernissagefest onsdagen den 15:e april. Alla som vågar möta sig själva i dåtid då vill säga. Det kommer bli grymt!

Jag inser hur fantastiska våra 14 år varit och vill framförallt tacka alla inblandade. Tack! Det bästa är dessutom att Sveriges musikliv är mer spännande än någonsin, det finns sjukt mycket att upptäcka om man är nyfiken. Så välkommen att hänga med oss i 14 år till!

GARY LANDSTRÖM
 gary@groove.se

Omslagsbild
 Oscar Anderberg

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
 Box 112 91
 404 26 Göteborg

www.groove.se
 myspace.com/magazinegroove
 groove.9mv.com
 Telefon **031-833 855**
 Elpost **info@groove.se**
 Plusgiro **18 49 12-4**

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
 johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
 hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
 per@groove.se
 0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Oscar Anderberg	Robert Lagerström
Fanny Bildsten	Daniel Magnusson
Gabriela C. Romero	Mikael Malmberg
Mathilda Dahlgren	Emma Rastbäck
Jonas Elgemark	Thomas Rödin
Mattias Elgemark	Björn Schagerström
Fredrik Franzén	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Anna Gustafsson	Daniel Swedin
Torbjörn Hallgren	Anders Teglund

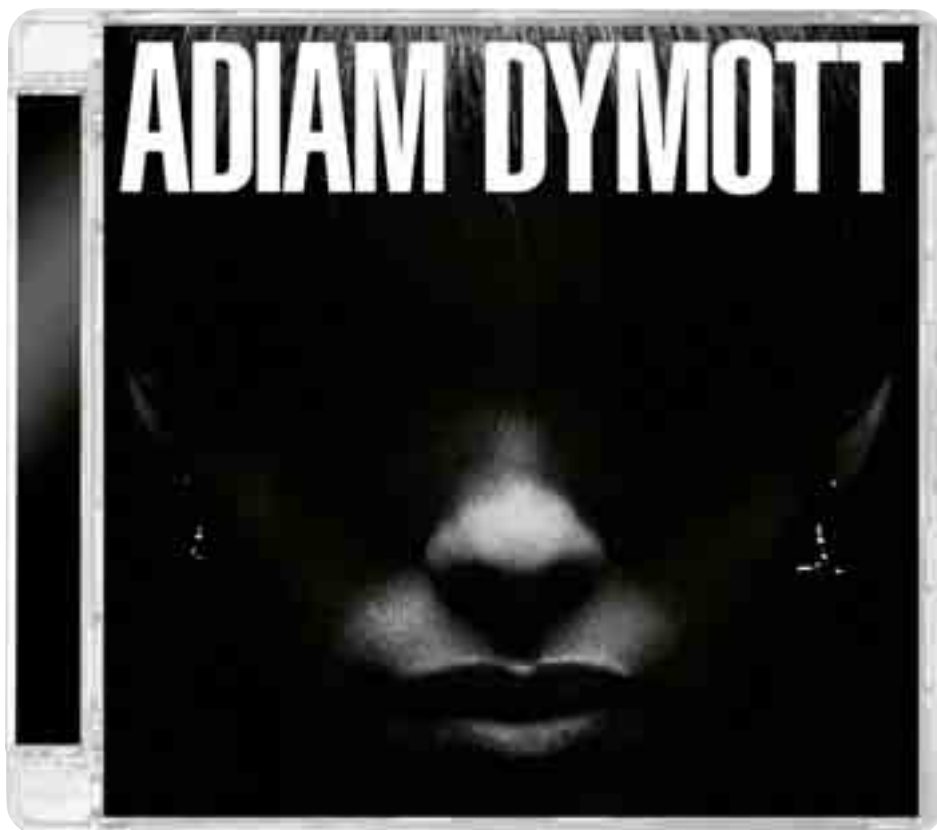
Praktikanter
Camilla Käck
Louise Olsson
Fredrik Wetter

Tryck **VTT Grafiska**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvarar ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Adiam Dymott
Adiam gick på knockout på P3 guldkalan! Innehåller bl.a. singeln Miss You.
CD 149:-

Maia Hirasawa
Gbg vs. Sthlm
CD 149:-

Florence Valentin
Spring Ricco
CD 169:-

Lasse Lindh
Svenska hjärtan 05-09
CD 169:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

BERNS SALONGER

PRESENTERAR STOLT

LINN
FÖRBAND

DJ ASPARAGUS
I KATTHAVET

CANDI STATON

DJ JOHAN NETZ
I STORA SALONGEN

BERNS
24 APRIL
20:00

BERNS SALONGER, 24 APRIL
OPPNA 20:00, STÄNGER 03:00
350 KR INKL. SERVICEAVGIFT VIA **ticket**®
BERNS.SE 08-56632200

Biljetter
695:-
med camping
595:-
utan camping

SIESTA!

HÄSSLEHOLM 28-30 MAJ 2009

CAMPING
MAT & ÖL
EVENTS
FÖRSÄLJARE
ANNAT GÖTT

Placebo ^[UK] • Sonic Youth ^[US] • Phoenix ^[FR] • Anti-Flag ^[US]

Mando Diao • Anna Ternheim • The Horrors ^[UK] • Expatriate ^[DE] • Lazee

Junior Boys ^[CA] • The Blackout ^[UK] • Eldkvarn • Alesana ^[US] • Cult of Luna

Anna Maria Espinosa • John ME • Tiger Lou • Division Of Laura Lee

Frida Hyvönen • Dúné ^[DK] • Markus Krunegård • Kleerup • Fatboy

As In RebekkaMaria ^[DK] • Joel Alme • Hoffmaestro & Chraa

— Hården på hjärtat 2009 —

The (International) Noise Conspiracy • Franke • Deportees • Jonathan Johansson • Gustaf Spetz

herbrightskies • I are droid • Nordpolen • Parken • Dundertåget • Adiam Dymott • Tysta Mari

Navid Modiri & Gudarna • Abramis Brama • Wildbirds & Peacedrums • The Spitts • Adept

fler tillkommer...

...med reservation för ändringar

Biljetter & information: www.siestafestivalen.se

Söker struktur

KRISTOFER ÅSTRÖM BERÄTTAR om att hans hund numera inte bara sover i sängen utan ska ligga på egen kudde mellan honom och sambon.

– Det skulle man haft en bild på, säger Kristofer medan vi äter semla och dricker bryggkaffe.

– Jag är ute som förband till Laleh nu i Sverige, berättar Kristofer i kafésorlet. Sen ska jag ut med A Camp också och köra solo. Det är en stor utmaning. Vissa kvällar känner jag mig stressad att spela för så många människor som kommit för att se Laleh. Då är det bara att ta på skygglapparna och köra.

Kristofer berättar att Lalehs konserter blir som väckelsemöten.

Senare framåt juni åker han ut med sitt band Rainaways och spelar i Sverige och förhoppningsvis en massa festivaler. Nya skivan *Sinkadus*, som inte bara betyder slump, fem och två utan även örfil, tog sin början redan då han avslutade sin förra.

– När jag och Johan Lindström satt och mixade *Rainaway town* pratade jag om hur nästa borde låta. Att den skulle spreta mycket och inte ha så mycket röd tråd. Tycker att vi lyckades med det. Jag och Johan kunde inte lyssna på skivan förrän efter två veckor. Det var bra att få distans. Den växte ännu mer.

Sinkadus är inspelad i olika studior både i Göteborg och Stockholm.

– Jag hattade runt en del, fick ta två dagar här och där. Men det passade bra.

Varför spelar du inte in i gamle bandkompisens Pelle Gunnerfeldts studio?

– För dyrt, skrattar Kristofer. Men jag skulle tycka det vore kul att jobba ned honom som producent någon gång i framtiden.

Du har Thin Lizzy-låten *A song for while I'm away* med på skivan. Hur kommer det sig?

– Den träffade rakt i hjärtat när jag hörde den. Bestämde mig direkt för att göra en version av den. Det kändes bara naturligt.

Vad händer en vanlig dag i Kristofer Åströms liv? När du inte är på turné och gör promotion.

– Försöker vara strukturerad. Gå upp 09:00 osv. Jag lyckas inte så bra med det. Går ut med hunden, skriver, gör låtlistor och spelar gitarr. Innan vi träffades idag så tränade jag skalor på gitarren. Inte så kul, men nyttigt. Det händer inte så mycket egentligen.

– Måste tipsa om ett band jag hört. Får man det? Bruket från Fagersta. Dom låter som ett uppdaterat Ebba Grön, säger Kristofer med blänk i ögonen.

Vad är det bästa med ditt liv just nu?

– Att jag efter några års flackande hittat en fast punkt i mitt liv. Att jag känner mig trygg i mig själv och det jag gör. Att jag inte måste vara ute och supa varje kväll. Och självklart att jag kan syssla med det jag gör, säger Kristofer medan vi tittar på passerande hundar genom fönstret.

PER LUNDBERG GB

FYRA FRÅGOR TILL

TORN CRANTZ ROCK'N'ROLL

Mats Hellquist

Basist i **Bob hund**, som snart är aktuella med *Folkmusik för folk som inte kan bete sig som folk*.

Hur mår ni?

– Vi mår ganska bra, tror jag. Att spela in musik är ju mycket av en berg o dalbane-färd. Från "Jaa, vi är på världens topp!" till "Vad är klockan? När ska vi kedjas och ledas bort?". Och då pratar jag bara om timmarna innan lunch... Men vi blev till slut extremt nöjda med resultatet.

Varför har ni varit borta så länge? Vad har ni gjort?

– Vi har verkat i det tysta. Det vill säga spelat in ett par skivor med vårt engelska sidoprojekt Bergman Rock. Det var hur kul som helst! Åtminstone för oss. Efter det började vi göra nya Bob hund-låtar och har dessutom tagit in en ny trumkamrat. Det har varit en ganska slitsam period men nu är vi på fötter igen.

Vem är er nya trummis?

– Han heter Christian Gabél och är en mycket bra ung människa. Men vår förra trummis Mats Andersson är fortfarande med i bandet. Av den enkla anledningen att det inte fungerar att sluta med Bob hund när man väl börjat. Men vi har valt att låta honom uppträda osynlig på konserterna.

Är ni fortfarande angelägna 2009? Tror du att folk glömt bort er eller kommer ni att "vinna" nya fans?

– Vi känner oss i alla fall angelägna. Om folk glömmet bort? Jo, visst gör dom det. Men att de glömt oss har jag svårt att tro. Vi har ju Johnny Essing i truppen. Angående nya fans så kunde jag knappt se en person över 25 när vi spelade i somras. Men dom stod väl och hukade längst bak, haha.

PER LUNDBERG GB

**10 tidningar,
320 sidor läsning,
10 skivor, 200 låtar,
700 minuter musik.**

Plusgiro 18 49 12-4

319:-

Utbudet slukade upp museiintendenten!

Jag förstår inte varför hon skulle släppa in museiintendenten. Jamenar, hur dum får man vara. Man vet ju hur de blir kring stora utbud. Först galna, sedan uppslukade.

Det var en vardag som vilken annan. Vi avnjöt en halvdyr lunch, jag och min vän. Det var bordsservering, inte buffé, och jag sa till henne att jag behövde nåt nytt. Hon log och bad mig komma med hem till sig.

Jag följde med till hennes kollektiv och hon tog mig till ett rum med mycket stort utbud.

Där var allsköns musik och film och dokumentärer och böcker och tankar och gud vet vad. Jag sa att det här är för mycket, så här stort utbud kan ingen hantera, inte ens de som bor i kollektiv. Hon bara log.

Jag började beta av. Det är farligt att beta av, sa hon, undvik det, kasta dig in istället. Hon skuttade ut i tamburen och ropade: Låt det leva fritt, utbud är ingen buffé! Njut!

Det knackade på dörren. Hon öppnade och där stod en museiintendent. Han sa att han var intresserad av boendeformen, varför de bodde kollektivt, och av någon anledning bjöd hon in honom. Det var dumt. Man vet ju hur de blir, hur de inte kan låta bli att uppskatta stora kvantiteter. Museiintendenterna säger att det ingår i deras jobb att kontrollera utbud, men så säger de bara för att dölja sin galenskap.

Han smög omkring bland utbudet för att, som han sa, skaffa sig ett hum. Jag blev orolig. Jag bad honom sätta sig ner istället, förklarade att man måste närma sig utbudet med sans, men han lyssnade inte på mig.

Så mycket utbud! skrek han och det fradgades i mungiporna på honom, kan man verkligen låta det vara så här... fritt?!

Efter en stund, då han hade uppskattat hela utbudet, satte han sig på en stol och kliade sig nervsvagt på låren. Det rann tårar ur ögonen. Då började utbudet systematiskt äta upp honom. Först sög bokmalarna sig fast i buken, den gick sönder och fettet välde ut på mattan och luktade skaldjursbuffé. Mapparna med dansmusik dunkade in hans panna, storfilmerna knäckte ryggraden så han skulle bli mer lättsmält, och sedan var det fritt fram för de progressiva idéerna att ta sig för av skrovålet - och som det mumsades! Utbudet slafsade på museiintendenten, som vore han en billig lunchbuffé. Knappt hann det tugga ur, innan det slukade ännu ett organ, ännu en lem.

Vi kunde inte stoppa det. Mycket snart var han helt uppäten. Borta. Vi som hade det så bra, och nu måste vi leva med skuldkänslor resten av livet. Jag förstår inte varför hon skulle släppa in honom. Hur dum får man vara? Man vet ju hur museiintendenter blir kring stora utbud. Först galna, sedan uppslukade.

Anders Teglund spelar i **Convoj** och **Cult of Luna**

BY:LARM

Svensk pop till utlandet

Frida Hyvönen

Juvelen

Parken

NEJ, i Oslo är inte den svenska kronan högt värderad. Någoting som inte står i paritet med intresset för svensk popmusik. När by:Larm, Skandinavien största showcasefestival, gick av stapeln i slutet av februari var det mycket svenskt på de många scenerna runt omkring Youngstorget. Artister som Frida Hyvönen, Jenny Wilson, Parken, Joel Alme, Detektivbyrån, Hajen, Juvelen, Titiyo och First Aid Kit spelade 30 minuters-konserter en eller flera gånger under de tre dagarna festivalen pågick.

Även om det också är en happening för publiken i Oslo var det musikbransch från hela Europa och långväga gäster från USA på plats för att se vad de skandinaviska akterna hade att bjuda på. Oslo visar sig vara en fantastisk konsertstad, med flera större och mindre mysiga scener i centrum av staden. Det sägs att Oslo har fler konserter under ett år än vad Stockholm, Göteborg och Malmö har tillsammans. Frågan är egentligen bara när och var vi kan göra något motsvarande här hemma?

text: JOHAN LOTHSSON
foto: GABRIELA CARTAGENA ROMERO

Hultsfred

8-9-10-11/7 2009

the
KINGS

KINGS OF LEON [US] FRANZ FERDINAND [UK]
REGINA SPEKTOR [US] DROPKICK MURPHYS [US]
LARS WINNERBÄCK x4 [S] THÅSTRÖM [S] TAKIDA [S]
TIMBUKTU [S] ANNA TERNHEIM [S] THE SOUNDS [S]
MADNESS [UK] THE GOSSIP [US] WHITE LIES [UK]
KLAXONS [UK] HELLO SAFERIDE [S] JOHN ME [S]
PETER BJORN AND JOHN [S] MAIA HIRASAWA [S]
CULT OF LUNA [S] MARKUS KRUNEGÅRD [S]
FRIDA HYVÖNEN [S] LENKA [AU] YO MAJESTY [US] THE HEART STRINGS [UK]
DAN BLACK [UK] MARNIE STERN [US] SONIC SYNDICATE [S] LILLASYSTER [S]
DEAD BY APRIL [S] EMMY THE GREAT [UK] INVINCIBLE [US] BADDIES [UK]
VICTIMS [S] CONVOJ [S] PILGRIMZ [DK] GRAVEYARD [S] CILIHILI [S]
SIMON NORRSVEDEN [S] HENOK ACHIDO [S] PRETTY WHORES [S]
TWIGGY FROSTBITE [S] MELEE [S] WALKING WITH STRANGERS [S]
THE SACRED SAILORS [S] THE KOO KOO'S [S]

ÖVER 120 ARTISTER, FYRA DAGARS FEST OCH ETT GALET FESTIVALLIV!
BILJETTER & INFO: WWW.ROCKPARTY.SE

HYDROSPONSOR

ÅBRO

SPONSOR

FESTIVAL
BUSSON.COM

HULTSFRED

PARTNERS

SR P3

PIRAJA

playahead.com

ORGANISATOR
PARTNER

Rädda Barnen
Save The Children Sweden

ALLA ÅRSFESTER FÖR BARNEN

PAULINA PETERSSON

ANDREA KELLERMAN

The Ugly

Svart metall

Första giget var ihop med självaste Napalm Death. Men upplevelsen för Stockholmsbaserade The Ugly var mer åt Spinal Tap än något annat.

– Vi trodde vi skulle vara *förband*. Men vi var mer warm up för hela kvällen, säger sångaren Ingemar Gustafson. Det blev ett jävla kaos. Till att börja med fick vi köra på en mindre scen i samma lokal, precis när dom öppnade dörrarna för publiken.

Det blev värre. Strömmen gick efter två låtar, varpå arrangören inte kunde ha på belysning och ljudutrustning samtidigt.

– Vi avslutade med vår låt *Black metal punks* på en totalt beckmörk scen. Dessutom hann det inte komma in särskilt mycket folk på den korta tiden.

Men det var 2007. Sedan dess har svartmetallarna The Ugly avverkat runt ett 20-tal gig under förra året och släppt sitt debutalbum *Slaves to the decay*. Albumet spelades in under två veckor i Necromorbus Studio, legendarisk efter att bland annat Watain spelat in där.

Vad lär man sig under en sån inspelning?

– Många av oss var rätt färska i studiosammanhang. Alla våra demos har vi spelat in själva, säger Ingemar Gustafson och tänker efter innan han svarar.

– Man ska ha tålamod som in i helvete. Det är långa transportsträckor där man inte gör nåt utan mest rullar tummar och käkar pizza.

– En annan erfarenhet är att vara ännu mer förberedd. Gå igenom varenda detalj kring låtarna så att ingen behöver lära om nåt plötsligt. Och så vet vi mycket mer om hur vårt sound ska låta till nästa gång.

Och nästa gång, det är någon gång i slutet av 2009. The Ugly har fått ihop drygt fem nya låtar, alla i olika färdighetsstadier.

Låter nästa platta lika bra som *Slaves to the decay*?

– Minst lika bra, men annorlunda. Lite mer komplexa låtstrukturer. En bit bort från gamla vanliga intro-vers-refräng och med en brygga nästan. Det ska vi försöka bryta upp, utan att bli för progressiva.

Till sist – var kommer bandnamnet ifrån?

– Det fick jag från en nya zeeländsk skräckfilm med samma namn från 1997. Jag tyckte titeln var cool när jag såg den då, och har gått och sugit på namnet sedan dess: "Om jag hittar ett passande band nån gång, då är det The Ugly som gäller".

TORBJÖRN HALLGREN

Adiam Dymott

Rusiaks souliga popfynd

Förhandssnacket hade pågått ett tag på diverse musikbloggar, men det var först i och med årets P3 Guldgala som 26-åriga Adiam Dymott tog steget ut i offentligheten. Sedan dess har hon fortsatt att gå från klarhet till klarhet och är för närvarande aktuell med både ett i förväg väldigt hypat debutalbum, förbandsgig åt Mando Diao och en egen miniturné.

– Det är väl först nu som jag börjat reflektera över vad jag fått vara med om dom senaste månaderna. Att göra scen-debut på P3 Guld var stort och jag var riktigt fokuserad på att göra ett bra framträdande. Men annars så har jag har ju mest befunnit mig i studion dom senaste månaderna så jag antar att jag missat det mesta av hypen.

Adiam har de fem senaste åren annars jobbat som receptionist på ett studio-komplex. Och trots att hon alltid jobbat med musik, så var det mest en slump att hon hamnade bakom mikrofonen.

– Det hela började med att jag lärde känna Thomas Rusiak för ett antal år sedan. Han kom vid nåt tillfälle upp med

idén att jag borde pröva mina vingar som artist, och på den vägen är det. Vi har jobbat tillsammans med här plattan i två och ett halvt år, det har liksom fått ta sin tid, och jag är väldigt nöjd med slutresultatet. Thomas är en dröm att jobba med och vi funkar väldigt bra ihop.

Musiken på självbetitlade debutalbumet hämtar sina influenser från många olika håll, men singelsläppet *Miss you* skvallrar om att man hittat inspiration i såväl 60-talspop som soul och garage-rock. Själv tycker Adiam dock att det är lite svårt och ganska ointressant att dela in sin musik i en särskild genre.

– Måste jag absolut dela in min musik i någon kategori så får det väl bli pop-rock, men det är beatsbaserad, dansvänlig musik med skramliga gitarrer. Själv har jag väl till stor del ärvt min pappas musiksmak. Jag växte upp med artister som Donna Summer, Rose Royce och Springsteen. Men musiksmaken och favoritartisterna är ju nånting som hela tiden förändras med åren.

THOMAS RÖDIN

The New Heaven Dieppe

Konceptuell syntpop

Som vi alla vet håller musikbranschen på att förändras. Av någon orsak fokuseras det dock oftare på det som förtvinar än det som växer fram, och därför glömmar vi ofta bort de artister som faktiskt vågar utforska nya vägar. Som till exempel The New Heaven Dieppe – en annorlunda trio bestående av låtskrivaren och musikern Andy Annerskog, sångerskan Lizette Nordahl och kläddesignern Mari Miltvedt.

– Det hela började bara som en kul grej för att vi ville göra någonting tillsammans, jag och min fru Mari, förklarar Andy. Och sedan så kom Lizette in i bilden, eftersom vi behövde någon som kan sjunga och spela synt.

Tillsammans driver de tre ett gränsöverskridande projekt, som än så länge involverar musik, kläddesign och fotokonst.

– Vi skapar allt i samma rum, säger Andy. Tygprover och plaggskisser blandas med syntar och en massa LP-skivor i högar om vartannat. Och så pratar vi om olika koncept hela tiden. På sistone har vi till exempel hämtat inspiration från 60-talet, då man var så fascinerad av rymden och hela den där space age-grejen.

Influerar ni varandra på något annat vis än rent tematiskt?

– Ja, absolut. För att ta ett exempel: Eva gjorde nyligen kläder åt en stråkensemble, och då inspirerades hon av rörelsen man gör när man spelar fiol. Också lyssnar hon såklart till ljudbilden vi har och försöker föreställa sig hur den ser ut. Och på samma vis inspireras vi av henne. Har hon till exempel sytt upp en jacka, tänker vi: hur skulle den här jackan låta?

Och hur låter den då? Tja, trions musik har tidigare beskrivits som syntpop, electronica samt ambient, och den har jämförts med både en virusdrabbad telefonsvarare och med hur det skulle låta om Hot Chip gjorde Kraftwerk-covers med Madonna på sång. Och sanningen ligger väl som vanligt någonstans mittemellan ytterligheterna.

Eller som Adam uttrycker det:

– Det känns ju som att vi är ett popband, men samtidigt så är vi inte det.

FREDRIK FRANZÉN

GABRIELA C. ROMERO

Hajen Rösten som fångar

Intill Amanda Bergmans tekopp står en fin, gammal loppis köpt kakburk. Hon är iklädd en röd jacka och har mössa och halsduk på sig. Dagen efter ska hon åka till Italien för att kompa hennes kompis musikprojekt Winter Took His Life.

Men i maj ska Amanda ut och spela under sitt eget namn, Hajen. Hon har fått mycket uppmärksamhet för sin piano-baserade, innerliga musik och har spåtts vara nästa stora "pophopp". Själv är hon ambivalent inställd till alltsammans. Men hon ska nu, efter några år i exil, flytta tillbaka till den by i Dalarna där hon växte upp. För att få ro att skriva.

– Jag ska flytta hem och hänga med mina djur, glida runt i skogen, spela piano i lugn och ro och bara försöka ge det här en chans... kanske. Vi får se.

När hon var liten spelade Amanda främst fiol men hittade så småningom fram till pianot därhemma.

– Jag tror att det började med att jag hade hästar när jag var liten och var tvungen att gå upp jättetidigt. Så jag var sjukt morgonpigget och det var så dåliga

barnprogram att det enda jag kunde göra var att plinka på pianot. Och höra hur det dunkade i taket för att jag väckte folk, säger hon med ett skratt.

Det var först förra våren som hon började göra Hajen-låtar.

– Jag bodde i Norge ett tag och bakade pizzor i några månader, i en liten skidort, en riktig håla där ölen kostade en miljon. Det fanns ju inget att göra, ingen distraction och inga intryck, och så hade jag gjort slut med min pojkvän precis. Man tvingades tänka mycket och det triggade igång det hela.

Finns det planer på en skiva?

– Jag har aldrig riktigt tänkt så att jag vill ha en skiva i bokhyllan när jag blir gammal. Men jag har lite lösa kontakter med små skivbolag, som jag tycker representerar det jag känner kring musik. Det är ändå fint att det finns människor som verkar tycka om det genuint och inte bara för att det är en hype eller vad man nu vill kalla det. Det blir nog något men med tanke på hur seg jag är så är det mer realistiskt att det blir en EP.

Amanda Bergman berättar att hon är väldigt självkritisk och har svårt att ta beröm.

– Jag har ju en sida som jag ibland kan förakta, som tycker att det är gött att sitta där och få en applåd. Jag är ständigt i starka konflikter med mig själv när det gäller min musik. Det kan vara enkla saker som om någon kommer fram efteråt och säger, "fan, vad bra det var". Vad ska man säga då? "Jaha, kul, tack. Hur är det med din pappa, då?" Sånt där har jag väldigt svårt att hantera. Samtidigt vill man inte gömma sig heller.

Om man googlar ditt namn och Hajen så får man reda på att det finns en haj på Universeum som heter Amanda.

– Är det sant? Då ska jag gå och hälsa på henne. Annars kommer det mest upp saker om Hajen-filmen, så jag funderar på om jag måste förena mig med det på något vis. Börja ha ledmotivet som intro när jag spelar eller något, säger hon och skrattar igen.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Vitt noise i popkostym

MATTIAS ELGEMARK

Johan Angergård pratar skånska men bor i Stockholm. Skivbolagboss sedan tio år på indiebolaget Labrador och dessutom får han styra och ställa precis som han vill i sitt enmansprojekt The Legends. Där bevisar han den kärlek och hängivenhet som krävs för att skapa brinnande popmusik.

NY PLATTAN ÄR DEN FJÄRDE i ordningen och heter *Over and over*. Johan berättar hur tillkomsten av den hängde ihop med något han kallar ”en icke knarkrelaterad panikångestattack”.

– Förra året var ovanligt jävla dåligt. Ångest kan jag få av en massa grejor men inte som det var förra året. Jag kom till studion och trodde bara det var en vanlig bakfylla. Till en början var det inte speciellt kreativt men sen kände jag att jag behövde distrahera tankarna lite, det kan vara farligt att bara snöa in på sina egna meningslösa tankar.

För Johan var ångesten startpunkten på inspelningen.

– Men om man har för mycket ångest kan man bara känna sig förlamad och då kan man inte ens spela ett instrument, säger Johan.

Det är i en källare på Bondegatan i Stockholm som Johan sitter isolerad och leker med ljud och idéer.

– Det är jävligt bra, inga fönster och dålig mobilmottagning. Man kan stänga ute omvärlden där. Jag spelar bara in på kvällar och nätter. Jag skulle ha svårt att spela in på dagtid eftersom jag skulle

känna mig stressad av att massa människor vill mig saker hela tiden.

Johan har absolut inga planer på att plocka in andra i The Legends även om en del gästmusiker alltid förekommer. Fördelarna med att vara själv är många. Det bästa är att han helt kan välja exakt hur det ska låta.

– Det blir lite lekstuga över det. Jag kan göra precis det jag vill. Det tror jag alltid jag behöver... jag vill inte ha med några andra i bandet. Alla mina band har alltid baserats kring inspelandet, det har aldrig varit så att vi jammade fram eller repat in låtar.

The Legends debuterade 2003 med hyllade plattan *Up against the legends*. En The Legends-skiva tillkommer alltid genom att Johan känner för att göra en viss typ av musik och de växlar alltid fokus. Den tredje skivan valde han att göra helt elektronisk.

– För varje skiva känns det som jag startar om, som att varje skiva är debutskivan. Det är mycket mer inspirerande än om jag bara skulle fortsätta i samma spår. Jag har egentligen aldrig bytt musiksmak, jag har lyssnat på exakt samma saker sen lågstadiet. Jag tröttnar egentli-

gen aldrig på dom saker jag en gång har gillat.

På nya plattan var det oväsen som Johan kände att han behövde. Hans rastlöshet krävde det.

– Det behövdes något som borrar in i huvudet på en, som fyller upp hela hjärnbarken.

Och visst är det stundtals oväsen, ett ljudbad av vackert oväsen. Redan efter ett par låtar på *Over and over* vaggas du in i en skön värld där popmusik och white noise blandas och bildar en skön harmoni. Man kan inte undgå från att tänka på The Jesus And Mary Chains klassiska *Psychocandy*.

– Den är ju svår att bortse ifrån. Det är inte så många som gjort oväsen i popmusik. Det var faktiskt en av dom första skivorna jag köpte. Det var band som Jesus And Mary Chain, Smiths och Cure som gjorde att jag började spela musik. Men jag lyssnade också mycket på syntmusik och det har jag alltid återkommit till.

En av mina favoritlåtar på nya plattan är *Monday to saturday*. Johan berättar om texten:

– Den handlar om att flytta ihop med någon och bli uttråkad på det. Jag har

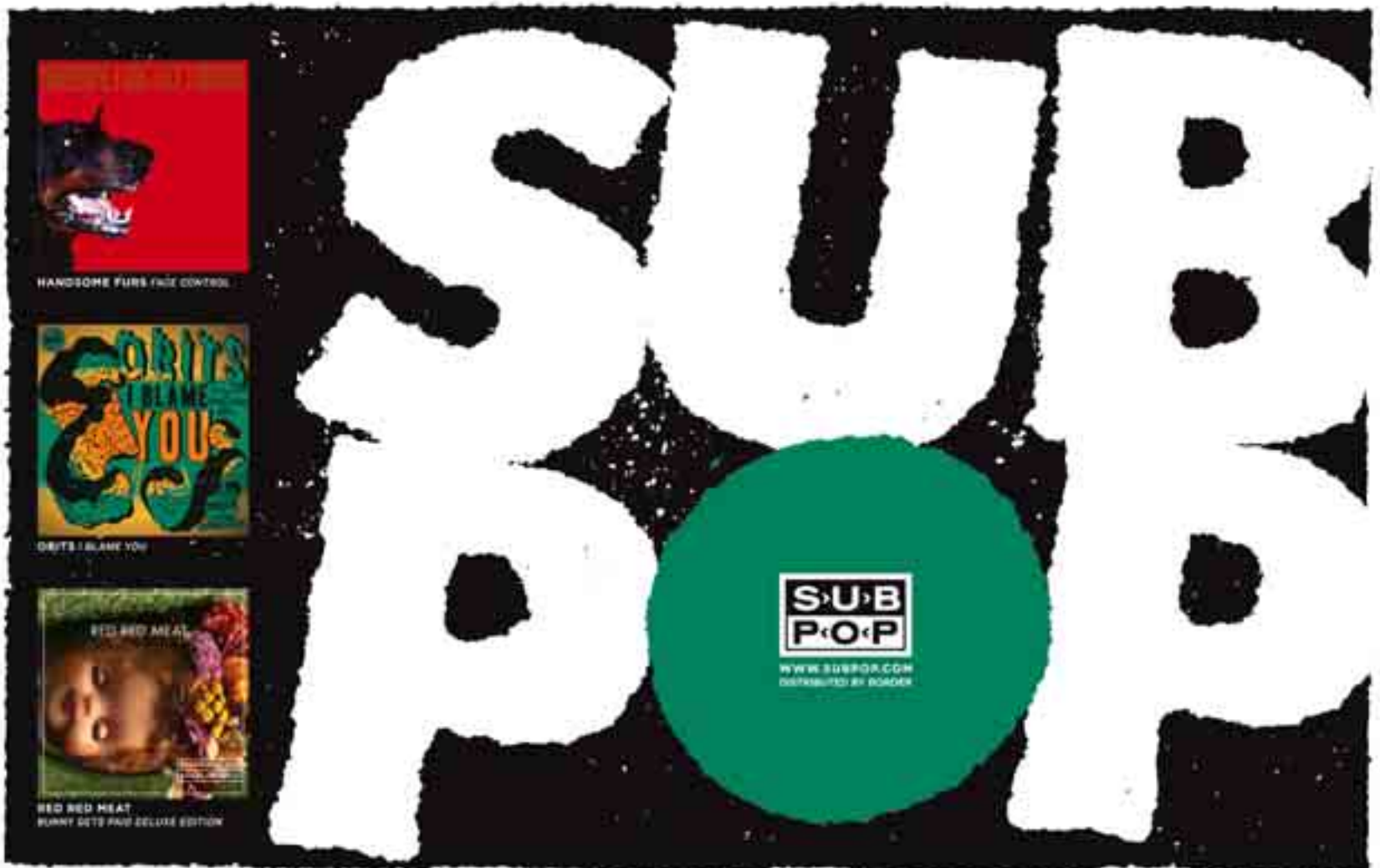
försökt bo ihop med människor flera gånger, men det har aldrig funkat. Man skulle nästan kunna börja ana att det är något fel på mig. Låten handlar om längtan och planerandet man gör ihop med någon och sen när man väl har det så blir man bara uttråkad.

Det finns egentligen ingen plan med The Legends. Johans andra band Club 8 och Acid House Kings har en del på gång men han säger själv att han inte är någon karriärmänniska. När *Over and over* var klar kände han att han egentligen inte behövde någon feedback eller sprida den på andra sätt.

Men en plan är i alla fall att spela live. Spelningar är inbokade och Johan kommer tillsammans med åtta medmusiker att ge sig ut i olika delar av landet och bjuda på sin skimrande popmusik.

– Vi kommer bara köra låtar från nya plattan. Helst skulle jag vilja att spelningarna var tre-fyra låtar, men då får man väl stryka av arrangörerna. Det är skönt om det är intensivt, helst skulle jag vilja köra låtarna med väldigt mycket rundgång live. Och då kanske folk inte står ut mer än 20 minuter.

JONAS ELGEMARK

Dags att söka till
Region Värmlands Folkhögskolor
 Kom in & Kolla läget i vårt infotält på
 Arvikafestivalen 2 - 4 juli

www.regionvarmland.se

www.varmland.se

MADE

FESTIVAL/6-9 MAJ

IDENTITY JUST!

Årets galnaste festival finns i Umeå. Diamanda Galás, Laurie Anderson, Autocrat, Malin Hellkvist Sellén, Generationskören med David Sandström Overdrive och många, många fler.

Årets tema IDENTITY JUST - om attityd, djup, yta, fejk och sanning! Biljettsläpp 1 april.

WWW.M-A-D-E.SE

VÅR STÖRSTA
CD-REA

NÅGONSIN STARTAR 27.3.2009!
(pågår t.o.m. 30.4.2009)

10-99KR

VAROR FÖR MILJONTALS
KRONOR SKA BORT!

www.ginza.se
0512-299 50
Gratis katalog!

SONISPHERE
HULTSFRED, FOLKETS PARK, 18 JULI

METALLICA

FULL LINE UP
AND MANY MORE BANDS TO BE ANNOUNCED

2 OPEN AIR STAGES FEATURING FULL 2 HOUR METALLICA SET

MASTODON PRIMAL SCREAM

TRIPLE OF HEAVEN

MESHUGGAH

lamb of god

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 eller www.festivalbussen.se, tel: 0771-19 04 90

WWW.SONISPHEREFESTIVALS.COM

K 2

www.aeglive.se
i samarbete med Rockparty

Stockholm Blues

PETRA MÄRTEN

TJEJERNA I BASKERY har precis druckit upp espresson efter middagen och röker egenrullade cigg under promenaden mot spelstället på andra sidan torget. De är mitt upp i ett gäng europaspelningar. Ikväll i Groningen, som ligger i norra Holland.

Baskery är systerarna Greta, Stella och Sunniva Bondesson. Tidigare hade de bandet Slaptones med sin farsa men sen tre år tillbaka är de på egen hand.

– Vi kände, ”shit, det här är inte riktigt det vi vill göra ändå. Vi kommer inte ur våra för små kläder”. Vi var lite trötta på att rocka och köra hårt med elgitarrer, säger Sunniva. Vi ville ha en publik som var lite mer musikalisk och inte bara så här ”Spela rockabilly!” Det blev mycket raggarklubbar och man ska hela tiden rocka och bära budskapet från 50-talet om att Elvis lever.

I stället blev det sexsträngad banjo, bastrumma, kontrabas, akustisk gitarr och sång, ofta i stämmor. Det låter virtuos och intensiv altcountry.

Det går bra för Baskery, de har gjort flera vändor i Nordamerika och Europa.

På en förbandsturné i England i höstas sålde de 1 200 skivor på 20 spelningar.

– Eftersom vi först och främst attraherar män över 40 med skägg som redan köpt 1 000 plattor i sitt liv, har vi en genuin publik. Eftersom vi inte är något hitband kommer vi inte råka ut för massnedladdning, säger Sunniva.

Ikväll i Groningen spelar Baskery på Eurosonicfestivalen. De spelar på ett ställe som heter News Café och scenen ligger en trappa ner under markplan. Lokalen är välfylld och sveltigt när Baskery presenterar en låt från deras platta. ”This is a song about Stihl boys – Out-of-towner. Tonight’s second truth. It’s a message!”

Låten börjar a capella: ”I don’t want to go to bed with a man from town” upprepas innan ett riff från Gretas punkiga banjo tar över och hela bandet driver på.

Hemma i Sverige har inte mottagandet av Baskery var särskilt hett.

– Vi har pratat om det där lite grann, säger Greta. Vad gör vi för fel, man kan undra hur det kommer sig att just Sveri-

ges media favoriserar vissa grejer, många gånger känner jag att folk inte kan välja själva när det gäller stora radiokanaler för det matas ut en viss typ av musik. Nu är ju P3 här och spelar in vissa svenska artister medan när vi är ute och kör kommer P4 glada och spelar in och sänder våra konserter.

– P2 också faktiskt, vilket är ganska coolt, säger Sunniva. Vi är lite för musikdrivna, vi spelar lite för bra, alltså inte för att vi gör det men det låter som att vi kan spela bra, vi är inte indie på det sättet enligt folk utan det här är ett musikerband.

– Vi har nog vänt det till något positivt att vi inte får så mycket uppskattning i Sverige, säger Stella. Vi är nog Sverige- och Stockholms-trötta. Så vi är glada om vi kan hålla oss borta därifrån så mycket som möjligt.

– Vi får väl ta Björn Ytting som producent på vår nästa skiva, då kommer man in på P3, säger Sunniva ironiskt men blir snabbt allvarlig. Bittra e vi då inte.

JOHAN LOTHSSON

The Pains of Being Pure at Heart

De har tagit bloggvärlden med storm och fått Brooklyn 2009 att likna Glasgow 1989.

Kip i The Pains Of Being Pure At Heart tog sig tid att snacka med Groove om tuffa turnéscheman och rasistiska t-shirts.

The Pains Of Being Pure At Heart skulle kunna ha varit den prettoladdade titeln på det där blandbandet som du gjorde i tonåren, med förhoppningen om att en dag få spela upp det för likasinnade. Ett blandband fyllt av The Pastels, BMX Bandits, Teenage Fanclub, Josef K och The Field Mice, men du befann dig en bra bit från Glasgow och allt rann ut i sanden. Du växte upp.

Nu ter det sig dock som så att The Pains Of Being Pure At Heart är namnet på den Brooklynbaserade kvartett som fiskat upp ditt gamla blandband och drömmen om Glasgow. Om drömmar verkligen går att tyda är TPOBPAHs självbetitlade debut facit i din hand. I den står det svart på vitt: noisepop med förkärlek till shoegaze och 80-talets C86-era.

Kip, sång och gitarr, skyller det mesta på Archie Moore. Han var medlem i Velocity Girl och jobbade även med Black Tambourine, två amerikanska versioner av My Bloody Valentine, som på senare år börjat få upprättelse. Archie Moore har även mixat TPOBPAHs första fullängdare.

– Jag tror att Archies erfarenhet av soundet från slutet av 80-, början av 90-talet gjorde att han fick det att låta precis som vi ville.

Kip sitter i en lägenhet i Greenpoint, Brooklyn. Han delar den med bandkamraten och trummisen Kurt. Huset kallar de skämtsamt för ”House of Pains”. På datorskärmen lyser turnédatum. Närmast väntar tio spelningar på fyra dagar. Det är Austin-festivalen SXSW som kallar. Det är mycket nu. Hela maj och juni är så gott som fullbokade med topparna Bowery Ballroom i New York och Primaverafestivalen i Barcelona. Kip räknar även med ett återbesök i Sverige till sommaren eller hösten. Förra årets korta Sverigeturné gav dem mersmak trots en särskild t-shirtincident.

– Innan vi åkte till Sverige bestämde vi oss för att trycka upp speciella t-shirts. Tanken var att ha en bild på oss och den svenska flaggan. I vanliga fall är vi lite försiktiga när det gäller nationalitetsviftande och sånt, men samtidigt, varför skulle svenska flaggan väcka föregelse? Amerikanska flaggan är väl en sak men Sverige har ju inte invaderat något land de senaste åren eller så.

När Kip stolt visade upp sina nytryckta blågula t-shirts för turnévärden var kulturkrocken ett faktum.

– Han stannade upp, tittade på oss och sa: ”bara så ni vet, i Sverige ses det generellt en rasistisk grej med svenska flaggan på sin t-shirt”. Så där stod vi med 72 rasistiska tischer.

Kip skrattar när han tänker tillbaka.

– Men, men, vi fick sålt allihop så förhoppningsvis var de väl inte alltför anstötande.

DANIEL MAGNUSSON

Att se tillbaka och gå vidare

Sarah Assbring är dödstrött på Göteborg. Efter att ha bott i staden hela sitt liv är hon på väg därifrån. Hennes nyss färdigställda tredje skiva under namnet El Perro del Mar, *Love is not pop*, talar på flera sätt också om förnyelse.

FRÅN SARAH ASSBRINGS ljusa lägenhet kan man blicka ut över bangården där tåg och spårvagnar rusar förbi på väg till och från Göteborgs centralstation. På väggarna i köket hänger inramade bilder över geometriska, flerdimensionella figurer. Hon bjuder på kaffe och sojamjolk.

Sarah Assbring har sedan starten med El Perro del Mar 2003 arbetat med sin musik ensam och suttit i sin studio och filat fram sina gnistrande effektiva och melankoliska poplåtar. Fram tills nu. *Love is not pop* är nämligen inspelad tillsammans med Rasmus Hägg från duon Studio.

– Det är så skönt att motbevisa sig själv. Förut har jag alltid tänkt att jag inte kan arbeta med någon annan, att jag är för svår att jobba med. Den här gången ville jag verkligen släppa in någon, men det var viktigt att det var rätt person.

När hon startade El Perro del Mar ville hon bort från kompromisserna som hon upplevt i sina tidigare band. Men med Rasmus Hägg blev kompromisserna något berikande.

– Det var lustigt för när vi började diskutera skivan så sade han: ”Inga trummaskiner. Jag har precis lärt mig spela trummor och är så sugen på det. Vi måste ha livetrummor och akustiska gitarrer, jag älskar dina akustiska gitarrer”. Och jag sade: ”Nej, fan, det är ju precis det jag inte vill göra.” Så började vi prata referenser och skickade musik mellan varandra och till slut föll det på plats och blev jättebra.

ARBETET MED SKIVAN började på andra sidan Atlanten, förra sommaren i New York.

– Först hade jag en tanke att jag skulle sluta göra musik helt. Men jag tror att jag måste göra så varje gång. Jag måste fundera på om det känns rätt att fortsätta och i så fall hur jag ska göra för att få den där kicken som krävs för att sätta igång igen.

Sarah Assbring var i slutet av en kärleksrelation och bestämde sig för att hon ville göra en skiva med kärlekslåtar ur ett svårtat perspektiv. Skivans namn, *Love is not pop*, kommer från ett citat ur filmen *Sista tangon i Paris*.

Fanns det en särskild punkt som satte igång skrivandet den här gången? Minns du till exempel vilken låt du skrev först?

– Ja, den första låten skrev jag för att slippa göra slut. För att säga, ”Det här är inte bra. Det här är bäst för oss, hej då.” Som ett sätt att ta upp något som vi båda visste. Jag ville skriva det som kärlekslåtar fast det egentligen handlar om ett uppbrott men att kärleken på samma gång lever kvar. Det är lite det som titeln återspeglar på något sätt, att det är en popsvisa med kärlekslåtar men att det samtidigt går djupare än så. Det är inte cha-la-la-la.

Efter att Sarah Assbring skrivit den första låten började hon tänka att hon skulle göra den sortens sanger men som covers.

– Jag var i ganska dåligt tillstånd då men kände ändå att jag behövde göra musik. Men jag kunde inte skriva så där-

för tänkte jag att då får jag väl göra tolkningar av något som redan finns.

I New York bodde Sarah Assbring i en lånad lägenhet och förkovrade sig i ägarens stora boksamling. Här hittade hon en bok med bilder tagna av fotografen Bruce Weber.

– Jag hade precis köpt min första elgitarr och var väldigt lycklig över den. Samtidigt visste jag inte vad jag skulle göra med den för jag var så vilsen. Men så satt jag och bläddrade i den här boken av Bruce Weber. Den är väldigt sorglig, med bilder på unga vackra 90-talsmänniskor, från den tidiga grungevågen och skådespelare. Många som är döda idag. Och så var det en bild på skådespelaren River Phoenix, han såg så oskuldsfull och oförstörd ut och satt på en äng. Bredvid fotot fanns en dikt, *It is something (to have wept)*. Jag hade gråtit mycket den här perioden och texten bara slog till i hjärtat. Då tog jag gitarren och gjorde en ackordvända till den. Den var så perfekt i sin rytm, nästan som en psalm eller en visa.

Sarah Assbring läste också mycket i en bok som samlade Lou Reeds texter och fastnade för *Heavenly arms*.

– Texten är en otroligt vacker kärleksförklaring men när jag väl hörde låten så låter det riktigt jobbigt, som en rejäl jävla snedtändning, som många av hans låtar gör. Men samtidigt hör man att det finns en fantastisk låt där någonstans.

Hon gjorde sin egen version som hamnade på *Love is not pop* men den fungerade också som en sorts nyckel, som fick

henne att bestämma sig för att låta resten av skivan bestå av helt eget material.

Sarah Assbring tog låtskisserna med sig från New York och spenderade en tid i Paris, där de fick mer konkreta former.

EL PERRO DEL MARS andra skiva, *From the valley to the stars*, kom förra året och behandlade himlen och vad som händer efter döden. Även hennes första album *Look, it's El Perro del Mar*, ser Sarah som ett högst sammanhängande verk, trots att det är en samling av hennes tidigare EP:s.

– Jag tror att jag ofrånkomligen jobbar utifrån ett tema. Det som får mig att börja skriva är en sammanhängande känsla eller en stämning som jag är i. Jag skulle aldrig kunna skriva låtar under ett år och sedan välja bland dem, utan jag måste jobba koncentrerat och hämta allt ur den situationen som jag befinner mig i.

OSCAR ANDERBERG

När du lyssnar på din gamla musik nu, får du tillbaka dom känslorna du hade då?

– Ja, det är rätt skönt för när jag lyssnar på dom första låtarna kan jag känna ett medlidande men inte riktigt hålla med. Det är lite det som skapandet är, brottstycken ur ens liv som man bevarar och som visar att man alltid går vidare, i musiken och livet.

NÅGOT SOM GENOMGÅENDE funnits med i El Perro del Mars produktion är att Sarah Assbrings sorgsna röst fungerar som ett centrum i musiken. Sångarrangemangen har alltid varit väldigt viktiga för henne. De speciella, ofta repetitiva stämmorna och hennes minimalistiska sätt att skriva texter tror hon kommer delvis från när hennes pappa, som under hela hennes uppväxt spelade skivor för henne, introducerade henne för gammal blues och soul.

– Jag tror också att det handlar mycket om att hitta ett eget språk, på samma sätt som en konstnär hittar sitt sätt att måla som är unikt för honom men som tar lång tid att leta sig fram till. När jag började göra musik kände jag att man kunde se referenserna, att man lånade. Men när jag började skriva till El Perro del Mar hade jag verkligen brutit ner det till dess minsta beståndsdel. Det var det jag ville få sagt och inget mer. Men det är också en estetisk fråga, jag vet vilken vokabulär jag vill ha. Det finns vissa ord som jag aldrig skulle använda.

Men på *Love is not pop* har också rytm, trummor och bas fått en större plats i musiken.

– Jag ville verkligen få fram mer rytm, ett sväng, det var något jag har saknat, något som jag ville lära mig.

INNAN EL PERRO DEL MAR var Sarah med i en rad andra konstellationer. Det första bandet hette Drop Daisy. De spelade egna shoegazeinfluerade låtar och covers av Joy Division, The Cure och Daisy Chainsaw. Nu har hon börjat lyssna på den musiken hon gillade på den tiden igen, fast med andra öron. Det är också en del i El Perro del Mars uppdaterade sound, det finns fler effekter och något drömskt, mer svävande över musiken.

– Det senaste året har jag börjat uppskatta 90-talsmusiken igen utan att få allergi i öronen, säger hon och skrattar. Jag lyssnade galet mycket på Cocteau Twins från att jag var 17-18 och höll fast i det ganska länge. Men det är först nu, med Rasmus, som jag har kunnat möta den ljudbilden lite mer.

Inspelningen var intensiv och kämpig, berättar Sarah men jämfört med förra skivan, med sina hela 16 spår, gick

det snabbare och lättare. Trots att både Sarah och Rasmus Hägg är perfektionister i studion.

– Jag kan vara galen i att mixa och klippa mina körer. Minimala skillnader som ingen skulle höra. Jag kunde känna hur Rasmus blev fullständigt galen och det var samma när han satt och mixade, då kunde jag sitta och tänka ”va fan, liksom.” Vi gav varandra sarkastiska kommentarer, som ”det där hörs inte”. Ha ha. **Du var med på Jenny Wilsons senaste skiva och sjöng. Vad ger sådana samarbeten?**

– Det är fantastiskt kul att få komma in, speciellt till personer som jobbar ungefär som man själv gör, som Jenny eller Jens Lekman. Vi är alla personer som sitter mycket ensamma och bygger en egen värld, en egen idé. Det finns så många nu, det har verkligen växt. Och det är fint att ta del av och försöka bidra till.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Hjälp Groove bli ännu bättre.

Svara på några frågor på groove.se

Vinn jeans från Dr Denim Jeans (kolla modeller på drdenimjeans.com), U2-boxen, Jenny Wilsons nya skiva eller Spotifyinbjudan.

Festivalsommaren kommer närmare.

Vinn festivalbiljetter på groove.se:

Lycka till!

ROSKILDE FESTIVAL

COSTA AZAHAR PRESENTA:

FIB

Benicàssim

Heineken

2002

July 16/17/18/19

Sweden Rock Festival

Hultsfred

8-9-10-11/7 2009

Groove fyller 14 år i år.

14 år! Det ska vi fira med en utställning och **fest** på Stadsmuseet i Göteborg 15 april. För mer info kolla groove.se. Timo Räisänen kommer. Gör du?

GROOVE
Svenska sällens musiktidning

GÖTEBORGS
STADSMUSEUM

Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren.

MAIA HIRASAWA

Lever ut musikaldrömmar

Maia Hirasawas nya skiva *GBGVSTHLM* handlar till stor del om att inte hitta hem. Och om den stora kärleken som gav Göteborg ledningen i kampen mot Stockholm.

MAIA HIRASAWA PARKERAR cykeln utanför Göteborgs Stadsteater. Hon har tänkt gå på lunchteater länge men det har inte blivit av trots att hon har abonnemang på Stadsteatern.

Vi går upp till Foajébaren, slår oss ner vid bardisken och pratar om Maias vardag. Idag har hon suttit och mailat hela förmiddagen. Det blir mycket planerande då hennes band bor i Stockholm.

Igår fick hon nya skivan *GBGVSTHLM* i handen. Maia tror det dröjer minst ett år innan hon får distans till den. Och det känns konstigt när hon ska prata med en journalist om den för första gången.

Hennes självkritiska egenskap är en av anledningarna till att hon valt att producera både debuten *Though I'm just me* och uppföljaren själv. Hon har väldigt många idéer och har inte hittat den perfekta producenten att kompromissa med.

– Jag blir bättre och bättre på att ta kritik och inte se det som att någon stympar mitt barn, säger hon och lägger benen i kors.

Hon är vardagselegant där hon sitter iklädd vit tröja med guldtrådar, jeans och stövlar. Hon tar enkelt kontakt med folk. När hon inte kommer på namnet på en bra pjäs hon sett på Stadsteatern tar hon hjälp av andra. *Sista dansen* får hon till svar.

– Just det ja, så typiskt mig att glömma sådant.

Vi får våra laxsmörgåsar och strax därpå släcks ljuset ner och tre kvinnor i skotskrutiga dräkter går upp och ställer sig framför skogslandskapet på scen. Pjäsen handlar om Ellen Key, författaren som kämpade för den fria kvinnan och den fria kärleken. Maia tittar ibland i programbladet medan hon läppjar på kaffet.

Efteråt pratar vi om pjäsen. Den föll inte Maia i smaken. Hon lyssnar mycket på musiken när hon går på teater och det

var ingenting som tilltalade henne. Och så hade hon velat veta mer om Ellen Key.

Foajébaren stänger så vi går och sätter oss i caféet där Maia berättar om musikaldrömmarna hon hade som liten.

– I min dagbok från när jag var elva står det "Jag vill bli musikstjärna!" med stort utropstecken. Min pappa tog med oss syskon på musikal på Chinateatern varje jul, så det är nog mycket därifrån. Men nu finns det ingen sådan dröm kvar, säger hon och ler.

Maia har ändå fått utlopp för sina musikaldrömmar på nya skivan. Det är pampigt, storartat och lekfullt, då hon leker med olika röster vilket ger en slags monologkänsla.

– Jag är väldigt förtjust i det dramatiska på skivan. Jag har tänkt mycket större på den här skivan och utvecklat skivan efter hur jag har utvecklats live. Det är mer blås, trummor och stråk. Jag använder mig av mycket mer trummor nu än vad jag har gjort tidigare. Det kan ju låta som kött och potatis för vissa men i och med att jag har plockat in fler och fler musiker har fler instrument tillkommit.

Albumet heter *GBGVSTHLM* eftersom Maia lämnade Stockholm för sin stora kärlek som hon nu bor ihop med i centrala Göteborg. Hon var på väg redan på förra skivan med singeln *Gothenburg*. Då bodde hon omväxlande i Stockholm och Göteborg under en period. Men texterna på nya skivan handlar om mer än kärlek.

– Det är också berättelser om en längtan till vänner och familj, om vänskaplig kärlek och att bli vuxen och påminna sig om att man inte är elva längre.

Pampiga singeln *South again* beskriver känslan av att inte hitta sitt hem, att vara en rastlös själ. "You should know I do my best here in the west" lyder en av textraderna. Nu känner hon sig hemma i Göte-

borg, men fortfarande saknar hon bandet, familjen och vännerna.

I början av året var Maia Hirasawa aktuell som kompositör till musiken i SVT:s dramaserie *Stormen* då hon fick i uppgift att ge stormen en röst och karaktär.

– Det var jättekul... när det var klart. Efter femtonde låten var dom nöjda, så man fick ha mycket tålamod. Men jag lärde mig att det är så det fungerar när man gör beställningsjobb. Jag vill gärna fortsätta skriva musik för andra.

Tänk dig att *GBGVSSTHLM* varit soundtrack till en film, vad hade det varit för film?

– Det hade varit en ganska dramatisk svartvit stumfilm med stor lycka och mycket smärta. Vid sista låten hade det varit en helikopteråkning och hästar som springer, skrattar hon.

Dramatiskt och storartat. Från pappersflyg till helikoptrar. Maia har tagit steget fram. Efter att ha körat med Hello Saferide och sjungit i en rad olika band kom hon på att hon ville göra någonting eget.

– Jag trodde länge att jag bara kunde sjunga tills jag plockade upp gitarren. Då var jag 24 och nu är jag 29 så jag har inte spelat så jättelänge.

Tekoppen är tömd. Maia reser sig från stolen och är i färd med att knäppa sin mörklila kappa när en kvinna med barnvagn skyndar fram till henne och säger att hennes dotter brukar somna till hennes musik. Hon frågar om hon får ta en bild. Maia blir rörd, ställer sig bredvid barnvagnen och ler.

CAMILLA KÄCK

Moder jord har sagt sitt

JASON CREEPS

På senaste albumet *Middle cyclone* har Neko Case gått och blivit ett med naturen. Groove mötte upp henne i ett måndagsgrått London för att prata orkaner, rovdjur och kärlekslåtar.

NEKO CASE BEGRUNDA London från en hotellobby. Wrights Lane är grått men stimmigt. Ett gäng gatuarbetare röjer runt i asfalten och taxichaufförerna utmanar varandra runt kvarteret. Några kvarter bort står Hyde Park och påminner om att det finns en vår efter vintern. Men det är alltså måndag och stan är yrva.

Trots en fäbless för arkitektur, i synnerhet art déco, kan man av Neko Cases blick skönja att det här är långt ifrån paradiset på jorden. Men ponera att en tornado får fritt spelrum runt Kensington, fördelar ut Hyde Park och ett antal djurarter från London Zoo över hela området. I ett ögonblick hade en liten bit av London blivit en stor del av vad Neko Case målar upp i *Middle cyclone*, ett album som behandlar väderfenomen, djurliv och människans avståndstagande till naturen.

– Jag upptäckte halvvägs in i processen att jag var väldigt fascinerad av tornados och extrema väderförhållanden. Därifrån fick jag klart för mig hur jag skulle gå vidare och samtidigt fick jag ett tillfälle att spela in en cover av Sparks *Never turn your back on mother earth*.

Sparkscovern ligger som sjätte spår och länkar effektivt samman albumets

olika men ändå samspelade teman. Neko Case föredrar att ha ett tema att gå efter, men det är inget som hon bestämmer på förhand.

– Om jag varit en skolad musiker hade jag nog haft lättare att starta med en idé och sedan utgå från den. Nu är det mer att man har ett gäng låtar som man senare får arrangera så att slutresultatet blir så tematiskt som möjligt.

Neko sitter med benen i kors. Hennes röda hår har en Svintoaktig och, likt London för dagen, nyvaken form. Hon talar lugnt och metodiskt, långt ifrån hennes höga, mycket säregna sångklang. Hon började förhållandevis sent att sjunga inför folk, mycket på grund av osäkerhet. Sedan 1997 års *The virginian* har hennes röst gradvis gått från, vad hon själv kallar, gapig till mer varierad.

Var ditt sätt att sjunga ett sätt att tackla blygheten?

– Ja, det tror jag. På mina tidiga skivor kontrollerar jag inte rösten särskilt bra. Det finns ingen dynamik och det tror jag kommer från att jag var rädd. Nu när jag kommit över rädslan lägger jag ner mer energi i att få min sång mer dynamisk. Jag vet inte om jag lyckas, men jag försöker.

På förra skivan *Fox confessor brings the flood* samverkade Nekos altcountry-

och poplåtar med historier inspirerade av uråldriga och ibland mörka sagovärldar. Även *Middle cyclone* har en litterär röd tråd och det hela grundar i att skrivkonsten utan tvekan är Nekos största inspirationskälla. Innan och under skapandet av *Middle cyclone* sträckläste hon Annie Dillards *The living*, som utspelar sig i Nekos barndomstrakter i Washington State.

– Det är en bisarr historia och varanda mening i boken är så perfekt att jag gått tillbaka och läst en del av dom om och om igen. Och hennes karaktärer är så väl genomarbetade. Den boken förändrade verkligen mitt liv.

I tidigare intervjuer har Neko talat om sin obenägenhet till att skriva kärlekslåtar och låtar om sig själv. *Middle cyclone* visar, lite överraskande, en helt ny, självbiografisk sida av sångerskan. Man ska dock ha i åtanke att *People got a lotta nerve* med textrader som "I'm a man-eater/and still you're surprised when I eat ya" är långt ifrån självupplevd. Istället är det, rätt och slätt, stora rovdjur som har huvudrollen. Låten i sig är 2:33 lång, men fylld av så många hookar att den i en sju-minutersversion fortfarande hade varit en perfekt poplåt, en detalj som säger ganska mycket om Neko Case och hennes förhållande till musik.

– Jag växte upp på 70-talet och då låg längden på en radiolåt runt två minuter. Under punkrocken skulle man helst komprimera allt till 1:45.

Jag får känslan av att just den låten väckte många idéer.

– Det stämmer. Men det behöver inte alltid vara till ens fördel. Idéer leder bara till fler idéer och jag är ett kontrollfreak, jag vill inte låta någon tanke försvinna på vägen. Så jag spenderar mycket tid bara till att eliminera alla möjligheter.

Den mer självbiografiska (och för den delen djuriska) sidan av Neko väcks till liv några spår senare med *I'm an animal*. Kortfattat handlar låten om att människan hade mått bättre av att anamma sitt inre djur.

– Varje dag ser man personer som separerar sig från naturen och det är ganska tragiskt.

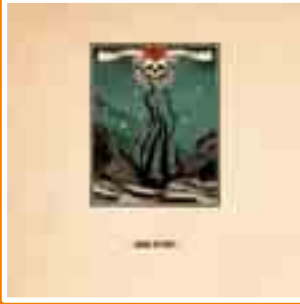
Ser du dig själv som ett vilddjur?

– Inget vilddjur, men jag försöker lyssna till min djuriska sida. Jag springer inte runt halvnaken i skogen eller så, men jag gillar att vistas i naturen och vara omgiven av djur... Man vet aldrig. Någon dag kanske jag springer där, i bara trosorna. Det låter ganska befriande.

DANIEL MAGNUSSON

NAZ PROMOTIONS PRESENTERAR

THE SCARAMANGA SIX SONGS OF PREY

MY LITTLE PONY THINK TOO MUCH

LIS ER STILLE APATHOBVIOUS

THE AFTERMATH FRIENDLIER UP HERE

KÖP SKIVORNA I DIN SKIVAFFÄR ELLER
HOS OSS PÅ NAZPROMOTIONS.COM

naz★
PROMOTIONS
wonderland
records

ALMEDAL

C.AARMÉ

CILIHILI

DJ EDGAR (BRA)

FORM ONE

IKONS

SAMTIDIGT SOM

THE KID

THEY LIVE BY NIGHT

HALLELUJA | Vi ordnar så att du får se ditt favoritband. www.huja.se | lars@huja.se | erik@huja.se

Sweden Rock Festival

3-4-5-6 JUNI 2009 SÖLVESBORG

HEAVEN & HELL IN FLAMES

MOTÖRHEAD
DREAM THEATER
FOREIGNER
EUROPE
HAMMERFALL
LITA FORD
URIAH HEEP
MARILLION

PLUS ÖVER 70 BAND TILL!

www.swedenrock.com
BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA!

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!
www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

JOEL ALMEJohn Dee, Oslo
090220**GGGG***Stämningen i luften:* Vibrerande av blåögd soulrock.

Fjolårets största debuterande utropstecken, en av fjolårets bästa svenska skivor. Under andra premisser än lilla bolaget Sincerely Yours och kompistänkande hade Joel Alme kunnat vara en etablerad stjärna vid det här laget. Men, det finns fler men: för komplex för P3-ungdomarnas ploj-techno, kanske för mycket lidelsefull Göteborgspop för mediashipsters, men tillräckligt stort croonerhjärta för musikälskande P4-lyssnare och manliga rockkritiker.

Men, igen, idag är det flitigt turnerande som sakta bygger en karriär snarare än en den raket som en radiohit kan bli, eller än mindre, ett enastående passionerat album. På egen scen har Joel Alme tidigare stått tillbaka en del för sitt engagemang i Hästpojken, det band han nu lämnat bakom sig.

Det Alme inte fått i publikt genombrott efter sitt storslagna soul-drivna singer/songwriter-album har han fått i cred, och om det inte vore för att han har en fullvuxen manskropp istället för en skev indierygg skulle han kanske ha ont efter alla ryggdunkningar. Men, igen, cred betalar ju sällan räkningarna, så nu står Joel Alme på en av klubbscenerna på showcasefestivalen By:Larm i Oslo för att visa internationell musikbransch vad han går för.

Tidigare under kvällen har jag umgåtts med ledningen för Reeperbahnfestivalen. När de frågade mig vilken kvällens svenska rekommendation är, var jag inte helt säker när jag satsade min heder på Almes scenshow. Han har tidigare provat sig fram med flera olika konstellationer och instrumenteringar, där han blandat högt och lågt, givit både magiska och slarvigt okoncentrerade framträdanden.

När skynket glider undan på rockklubben John Dee är det med ett nytt band Alme presenterar sig. I en halvcirkel runt omkring sig har han en pianist, gitarrist, trumslagare, basist, trumpetare och saxofonist. Faktiskt en samling lirare var och en på sitt instrument – det är musiker som Whyte Seeds-Olle, Ramo från The Greencoats och blås från Irene. Vilket sväng det blir, Almes tidlösa låtar är som gjorda för en större orkester. Även när det blir E Street Band-stadigt har sångaren alltid nära till en liten dansrörelse i sidled på låga Dr Martens.

En ny låt har en uppenbar Springsteensk *Badlands*-känsla över sig. Med sin Telecaster tätt intill sig framstår Joel Alme som en elegant boxare i ringen, lika ledigt som skarpt utdelar han slag av soul omkring sig. Nyckelraden lyder "I've got no money, but no regrets".

Reeperbahntyskarna, de är helt saliga.

JOHAN LOTHSSON

GLASVEGASStoran, Göteborg
090307**GGGG***Före Geraldine:* Sömnigt.*Vid första ackordet i Geraldine:* Kravallstämning.

Ibland kan det vara lätt att glömma bort att Glasvegas faktiskt inte är mycket mer än ett rockband från Glasgow. Har man läst svenska musikjournalister är det lätt

att få intrycket att den skotska kvartetten är en blandning av ett politiskt parti som infriar alla vallöften och Jesus fyra barnsbarnsbarn. En krönikör i boulevardpressen har till och med gjort gällande att Rab Allan och de övriga i Glasvegas tillsammans med Barack Obama kommer göra slut på den "era då likgiltighet blev en livsstil".

Nå, hittills har jag inte märkt av det.

David Bowie sa en gång att han inte ville vara en del av ett samhälle som tolererade att artister som han och Lou Reed var verksamma. Jag tycker det är ett citat som på något sätt beskriver det förhållande man bör ha till Glasvegas.

För snarare än att messianskt varsko om att den nya tiden är kommen är väl Glasvegas ett tecken på att det är mörkare än någonsin just nu. Hur förklarar man annars att en låt där sångaren gång på gång ropar "here we, here we, here we fucking go" ses som ett socialrealistiskt slag i magen, som något som ska rädda oss från cynism och likgiltighet?

Så mycket hungrar vi efter något som känns äkta, ospelat.

Ärmed inte sagt att Glasvegas är dåliga. Det är de inte. De är stundtals ett rent fantastiskt rockband. Men nyckelordet är rockband, mina vänner. Förväntningarna är hur som helst skyhöga inför bandets första riktiga besök i Göteborg, och när Glasvegas väl kliver på Storas klubbscen i knivskarpt motsljus och utan några åthävor fyrar av en monumental *Geraldine* är de liksom redan i mål.

Publiken bär varenda textrad upp i himlen med hjälp av skrälig allsång och knytnävar som viftar i luften. Glasvegas musik – som hämtar energi och inspiration ur allt från The Clash, The Ronettes, The Pogues och U2 – har för länge sedan vuxit ur bandets tajta svarta skinnjackor.

Låtar som *It's my own cheating heart that makes me cry*, *Flowers and football tops* och *Fuck you, it's over* är redan färdiga för vilken festivalscen som helst. När Glasvegas väljer att avsluta med en episk *Daddy's gone* hoppas jag att det här bandet ska slippa dö Oasis-

döden på vägen mot jättearenorna. Det är de verkliga värda. Om inte annat för att se om de verkligen är kapabla att ta död på eran då likgiltighet blev en livsstil.

DANIEL SWEDIN

PETER BJORN AND JOHNStoran, Göteborg
090227**GGG***Stämningen i luften:* Som en avslagen colaburk.

Jag vet inte om det beror på att det var Nöjesguidenpriset i stan just den här kvällen, eller om det helt enkelt är så att Peter Bjorn And John alltid varit större utomlands, men publikuppslutningen inför Kanye Wests mesta favoritsvenskars spelning visade sig till och med vara tunnare än förväntat. Inte för att det verkade bekymra bandet. Bara någon låt in i konserten talades det gäckande om för publiken att man gärna fick gå hem om man ville, att det var "lugnt", att de ändå bara ser stundande spelning som ett genrep inför utlandsturnén.

Kan inte riktigt bestämma mig för om det är trevligt med band som känner igen ett dött lopp när de ser det och vägrar låta sig förödmjukas i en desperat jakt efter en avvaktande gles publiks bekräftelse (eftersom jag inbillar mig att det tyder på någon slags självaktning, och det ändå alltid är pinsamt med band så misslyckat påstridiga att de får Jehovas vittnen att framstå som behärskade), eller om man som publik kanske borde känt sig mer upprörd över att de inte "bjöd mer på sig själva" och jobbade lite hårdare för att bända upp ens korsade armar och, typ, slita ens hjärta i stycken. Å andra sidan väljer man kanske inte att spendera kvällen i Peter Bjorn And Johns sällskap enbart för att man nödvändigtvis hyser någon större förhoppning om att bli blown away på ett storslaget sätt. Eftersom Peter Bjorn And John är ungefär lika spännande som franska Phoenix hade det nog varit att ha felaktiga förväntningar.

Peter Bjorn And John är i stället – och bör framförallt betraktas som, en majoritet mediokra indiedängor och två, tre hitlåtar till trots – främst ett koncept att greppa efter när markytan svajar eftersom de även i sina mest slätstrukna stunder erbjuder behövande eskapism och ett sammanhang av trygghet och korrekt, västerländskt privilegierad, god indie-smak: det är så jävla safe. Peter Bjorn And John är du, Kanye, James Blunt, en Olsentvilling och varenda sverigekändande hipster i Williamsburg vislandes samma melodi. Det är introt i premiärvsnittet av *Gossip girl*, det är förra årets näst

Joel Alme

GABRIELA C. ROMERO

Peter Bjorn And John

OSCAR ANDERBERG

bästa låt enligt NME. För vissa av er låter ett sådant resonemang kanske förhatligt, och det är det möjligen också, men ibland kan till och med den bästa av människor oförmödat finna sig själv i ostadiga stunder då man plötsligt behöver någon eller någonting som är just jävligt safe att hålla i handen, ett motbjudande tryggt sammanhang att vila i när man egentligen befinner sig i ett dito som är allt annat än ovanstående. Ibland kan den handen vara en Ralph Lauren-blazer och pryddligt ordnade anteckningsböcker, ibland kan det vara en låt, och ibland kan den låten ha titlar som *Nothing to worry about*, *Teen love*, eller – just det – *Young folks* (för visst handlar det fortfarande framförallt om en enda låt). Och det funkalar. För redan när introt klickar igång kopplas lugnet in och hjärtat på: "If I told you things I did before/told you how I used to be/would you go along with someone like me?". Fotfästet hittat för den här gången. Hoppet också! För den här gången.

FANNY BILDSTEN

ANNA TERNHEIM

Gamla Teatern, Östersund
090304

GGGGG

Dagens ord: Dramatik, magi och lite svårmod.

Det är en lång kö som står och trampar i den halvsmlta snön på trottoaren ner längs Thomeegränd för att få se Anna Ternheim på ett fullsatt Gamla Teatern. Redan innan jackan hängts in i garderoben vet man att det kommer att bli en speciell kväll. Och det blir det.

Det börjar med dunder och brak. På riktigt, bandet gör entré till ljudet av åskmuller ur högtalarna och rök ur maskinerna. Det är tungt känsloladdat, men Anna bär på ett självklart sätt upp alltihop. När jag såg henne första gången 2004 gömde hon sig i en stor luvtröja bakom sin akustiska gura. 2009 har hon växt och vågar se publiken i ögonen, ibland till och med dansa på ett nästan Ian Curtis-epileptiskt vis.

Är det något Anna är suverän på så är det att utvecklas till det bättre. Varje platta har inneburit någonting nytt och större. *Leaving on a mayday*-formatet domineras av trum-

mor, cello och klockspel, och som alltid Annas vemodiga sångröst. Stråkarrangemangen är så bra att de får mig att skriva "mer cello och kontrabas i popmusik!" i mina anteckningar. Pampigt men intagande. Mest jubel får första singeln från *Leaving on a mayday*, *What have I done*, men för mig är konsertens höjdpunkt när Anna ensam spelar *I'll follow you tonight* från första skivan. Det är absolut magi.

Anna och bandet "tackar för sig" med *I say no* och lämnar sedan scenen mycket effektivt en och en. Första extranumret sjungs av en kör med lokala förmågor, medan Anna kompar på gitarr. Det låter inte alltid perfekt men är onekligen en fin grej. Sedan spelar bandet *My secret*, bugar och tackar och jag undrar vart Broder Daniel-covern *Shoreline*, den klassiska livelåten, tog vägen. Men den är också det enda jag saknar ikväll. Folk drar sig hänfödda utåt, och jag finner inte en enda anledning att sätta lägre betyg är högsta.

ANNA GUSTAFSSON

THÅSTRÖM

Olympen, Lund
090313

GGGGG

Stämningen i luften: Pyrande självrannsakan utan explosionsrisk

Orden har bytt plats med musiken på senare år, Thåströms låtar har numera nästan samma melodi allihop. Vore det inte för den genomgående unika rösten hade orden gjort sig bättre i skrift. Borta är industrirocken med de brutala undergångslåtarna, och svårmodigt stillsam musik, från en annars överraskande glad och skenbart ung Thåström, har tagit över.

Det är fredagen den 13:e och samtidigt release för nya skivan samt turnépremiär i Lund. Döden och olyckan finns med och lurar i texter och mörka toner, men himlen faller inte ner på oss denna gång heller.

De smärtsamt explosiva utspel jag jublade över för bara tre år sedan har nu reducerats till mer eftertanke och melankoli. Inledningen blir *Kort biografi med litet testamente*, så som också nya skivan börjar. Han fortsätter samla ihop kapitel i form av låtar till sin musikaliska

själviografi. Jag blir först lite besviken när den ena vemodiga balladen efter den andra framförs, men när jag slutar förvänta mig mer ös känns stämningen riktigt intim och vacker. När *Fan, fan, fan* kommer händer det något mer, den skapar en känsla av fullständig närvaro, där alla tankar försvinner och Thåströms svarta kavaj åker av. Han kan aldrig bli en grågubbe, så är det bara. En gång äkta punkare, alltid punkare. Åsikterna sitter i ryggraden, även när aggressionen lagt sig att vila.

Där står han i sin oversized vita skjorta, svarta byxor med hängslan och skinnsmäck på huvudet. Den expressiva sidan visar sig så småningom i färiska *Kärlek är för dom* som växer live. *Ingen sjunger blues som Jeffrey Lee Pierce* verkar vara en låt som Thåström själv har en speciell relation till, för där kommer energipåslaget i kraftfull dos. Men klassiker som *Var e vargen* och *Alla vill till himlen* har alltid sin unikt svarta glans.

När olyckskorpen från Rågsved träder fram är han bara så självklar, jag kan inte komma på någon annan svensk artist som har samma förmåga att trollbinda och skicka pilar ända in i mårgen. Han vankar av och an och viftar med händerna på sitt typiska vis. Det ser ut som om han är på väg att lämna allt och tvärt ångrar sig för att återvända till rampljusets gång på gång. Jag tror det är sådan han är, en ensamvarg som behöver en stund i centrum då och då för att få den inre bensinen att flöda. Thåström är som en "vanlig arbetare" och samtidigt så otroligt mycket mer. Däremot tycker jag att Pelle Ossler håller sig lite anonym. Jag hade gärna hört mer av hans skönt experimentella och oförutsägbart giftiga gitarrspel.

Ordinarie spelning slutar med *Om Black Jim* och det är ångande varmt i lokalen, nästan precis som det kan tänkas vara i den fabrik Thåström sjunger om. Men det blir ett pass till med bland annat Imperiet-fullträffen *Du ska va president* i livskraftigt reinkarnerad form. Min fyra är inte orubbligt stark denna gång, men Thåström kan bara inte bli medelmåttig, inte ens i sina svagare stunder.

När det, för kvällen, absoluta slutet inträffar vid 21.30-tiden säger Thåström "Varsågod, varsågod" och jag tänker "Tack, tack så mycket!".

MATHILDA DAHLGREN

VI PÅ NÖJESFABRIKEN
ÄLSKAR VÅRT JOBB VÅREN 2009:

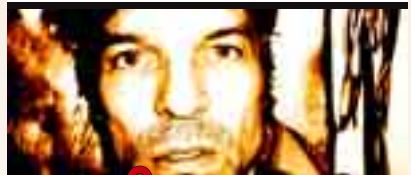
THE HIVES

Nöjesfabriken 27/3

DAD

Nöjesfabriken 3/4

Thåström

Nöjesfabriken 4/4

mindre - MEN LIKA KUL!
NÖJESFABRIKEN LILLA SCEN:

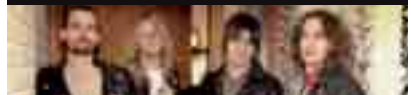
CRUCIFIED BARBARA 21/3

PAUL DI ANNO 26/3

BURST 11/4

DUNDERTÅGET 18/4

ABRAMIS BRAMA 9/5

RAUNCHY 23/5

www.nojesfabriken.se

MARKUS KRUNEGÅRD
AU REVOIR SIMONE (US)
... AND YOU WILL KNOW
US BY THE TRAIL OF DEAD
FLORENCE VALENTIN / JOHN ME

POPADDELICA

Vol. IV

BABIAN / SPLEEN UNITED (DK) / ADIAM DYMOTT
ÄTTESTUPA / THE SKULL DEFEKTS / HAJEN
LE GALAXIE (IRL) / FATBOY / MOVITS / DU PACQUE
FLER ARTISTER TILLKOMMER

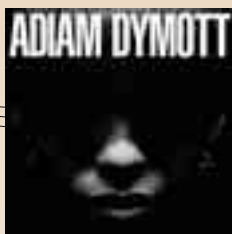
EN STRÅLANDE
MUSIKFESTIVAL

2 MAJ
2009

HUSKVARNA
FOLKETS PARK

3 scener inomhus. Tid: 15.00-02.00. Ingen åldersgräns. 18 år i baren.

Biljetter: 350:- förköp, vid entrén 400:-, www.ticnet.se + Alla ATG-ombud 077-170 70 70.
Popadelica genomförs med stöd av: Huskvarna Folkets Park, Kultur Jönköpings Kommun,
Landstinget, Länsstyrelsen och Regionförbundet i Jönköpings län.
Tryckeri: Tabergs Tryckeri AB. www.popadelica.se

THE ALIENS

Luna
PET ROCK/WARNER

GGGG

För alla er som väntar på Beta Bands återförening kan jag bara säga grattis. Det här är det närmsta ni kommer och ni blir inte besvikna.

Gordon Anderson har varit väldigt sjuk och under en period befunnit sig på en psykiatrisk klinik och där verkar det ha hänt saker med honom. Bra saker. Han säger själv att hans sjukdom gjort honom enormt kreativ och det kan man lätt hålla med om när man lyssnar igenom *Luna*. När han nu med The Aliens återförenas med två av sina gamla kollegor från Beta Band följer de ett koncept som de är grymt bra på och de fullkomligt vältrar sig i sin virriga psykodelia, gottar sig i sina fina poplåtar med bisarra tempoväckingar som plötsligt kan brista ut i en utflippad dimma. De fina vokalkompositionerna andas givetvis Beach Boys och Beatles. Alla de organiskt elektroniska passagera som andas analog stämning hamnar helt rätt i sammanhanget. Det slår mig att det mesta på *Luna* skulle kunna vara outtakes från *Piper at the gates of dawn*. Musik som oförställt flyter på och av alla de fantastiska låtarna sticker ändå *Billy Jack* ut som ren magi, bättre än något annat jag hört på länge. Genomarbetat och uttänkt men med ett flyt som gör att *Luna* låter extremt sammansatt. Liksom The Aliens debut *Astronomy for dogs* för två år sedan bjuder de nu på en smått fantastisk utflukt som sätter sig långt in i ditt medvetande.

JONAS ELGEMARK

THE BLACK BOX REVELATION

Set your head on fire
PIAS/BORDER

GGGG

Belgien har mer än Europa-parlament och lyxig choklad, nämligen unga, smala män med skinnjacka och svartfärgat hår. Detta bådar gott med mina mått mätt.

De låter precis som de ser ut, The Black Box Revelation, det vill säga trotsigt och intensivt svartmålad. Jag gjorde dock misstaget att inleda med bonus-CD:n bestående av experimentella remixar åt elektroniskt noise-häll, instrument som torteras och avger klagande ljud av skilda slag med monotona komp i botten. Men man behöver i och för sig inte vara lagd åt det sadistiska hållet för att uppskatta detta. Kakofoni-attacken känns uppriskande. Jag blir omtumlad på ett skönt sätt, men huvud-CD:n får mig ändå att brinna med en klarare låga. Black Rebel Motorcycle Clubs malande garagerock med blues som genomsyrande tändvätska har The Black Box Revelation lånat en del av och verkligen fått fart på glöden. Eagles Of Death Metal kan tänkas utgöra en annan bensinstation. The Black Box Revelations omedelbart punkiga hetta träffar mig mitt i prick.

Jag är nog inte den enda som måste sätta huvudet i en ishink efter denna brinnande kick. Men ack så skönt!

MATHILDA DAHLGREN

CATS ON FIRE

Our temperance movement
JOHANNA KUSTANNUS/BORDER

GGGG

Med lika skön trallpop släpper nu Cats On Fire sitt andra album, *Our temperance movement*. Lite vuxnare, lite mer poetiskt, men ändå samma pojkar. Skivan är bra komponerad och

texterna är intressanta. Men det som gör skivan är ändå de underbara inslagen av stämsång som de lyckas lägga in på exakt rätt ställen. För att inte tala om Mattias Björkas Morrisey-liknande stämma som kan få allas hjärtan att smälta. Pubertal indiepop när den är som bäst. Grattis Cats On Fire – ni har fångat oss igen!

LOUISE OLSSON

CHRIS CORNELL

Scream
INTERSCOPE/UNIVERSAL

GG

Chris Cornell har som de flesta säkert redan vet ett förflutet i Soundgarden och Audioslave och besitter en av rockens maffigaste och mest tonsäkra röster. Men tyvärr har inte solokarriären levt upp till de tidigare framgångarna och på hans tredje soloplatå har han därför tagit hjälp av demonproducenten Timbaland.

Och det börjar lovande med singeln *Part of me*, som faktiskt svänger riktigt skönt trots att det låter som om synt- och gitarrljuden är hämtade från typ 1986. Men för varje låt som följer så växer känslan av att ett plus ett inte alltid blir två. För medan Timbaland öser på med allt som finns att tillgå i form av köror, stråkar och syntbeats så känns Chris Cornells röst bara konstigt malplacerad. Frågan är hur mycket han egentligen bidragit till låtarna eftersom det här mest låter som ett drypt dussin Timbalandlåtar som Chris lånat ut sin röst till. Jag vet inte hur man tänkte när man bestämde sig för att göra ett album tillsammans. Kanske är det bara en medelålderskris kombinerad med drömmarna om försäljningsframgångar som fått Chris Cornell att genomföra den här tämligen bisarra idén. Det här känns ungefär lika genomtänkt som om Justin Timberlake skulle gå över till hårdrock. Fans av Soundgarden göre sig ej besvär.

THOMAS RÖDIN

DETEKTIVBYRÅN

E18 album
DANARKIA/BORDER

GGGG

Jag såg Detektivbyrån lite av misstag på Hultsfredsfestivalen för några år sedan. Detta visade sig vara ett av mina bästa misstag någonsin. Att bege sig in i Detektivbyråns fantasifulla musikaliska värld som till viss del är uppbyggd av saker som inte ens är instrument, såsom IKEA-saxar och skor, kan inte beskrivas som annat än ren magi.

E18 album är egentligen debut-EP:n *Hemvägen* fast förlängd med fyra låtar och erbjuder kanske inte särskilt mycket för den redan insatte. Men trots detta är det ett fantastiskt album som genom sina instrumentala låtar förmedlar långt mycket mer än jag någonsin trodde var möjligt utan att säga ett ord. På plattan blandas glädje med sorg, eufori med eftertänksamhet och party med efterfest. Trots dessa motstridiga känslor blir aldrig helheten lidande. *E18 album* är rakt igenom en strålende instrumentell poppärla.

FREDRIK WETTER

PETE DOHERTY

Grace/Wastelands
PARLOPHONE/EMI

GGG

Under de senaste åren har mycket av skrivrierna kring Pete Doherty, om vi bortser från allt skandalrelaterat effektsökeri, kommit att handla om Libertines-Pete vs. Babyshambles-Pete. Nu ska dessa två fraktioner i fanskaran

delas upp ytterligare, och göra plats för solo-Pete-gruppen. För Libertinesfansen, som sett Babyshambles som djävulen eller något långt värre, kan soloutflykten ses som en delseger, ett steg på vägen. Var sak har nog sin tid. Pete Dohertys tid är nu.

Grace/Wastelands är som ett ess i rockärmen, det är ett album som känns spännande och som precis vad man förväntar sig på samma gång. Det är fortfarande rock'n'roll och ganska råbarkad sådan, men med experimentella inslag i bästa Gorillaz-anda. Den lilla tvisten som förvandlar det från en axelryckning till ett utropstecken. Det som gör att solo-Pete skiljer sig från sina två andra jag.

EMMA RASTBÄCK

ADIAM DYMOTT

Adiam Dymott
RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGG

Att knyta an till den mysiga och trygga känsla som evergreenlåten *Country road* skapar när man som barn ligger i baksätet på en bil är en fin inledning på debuterande Adiam Dymotts Ruziakproducerade platta. Och konstigt nog är *John Denver* ett av plattans starkaste spår trots att det knappt hörs en enda gitarr. Även balladen *Mrs Dymott* funkar riktigt bra med sin kontrollerade irritation och försiktiga instrumentering.

Annars verkar Adiam gilla att distade gitarrer träder fram. Det gillar jag också. Och jag älskar normalt sett Rus patenterade mix av coola beats och skinnpajsriff. Men ibland går detta album på tomgång. Då påminner hon om Teddybears och deras snälla version av tuff rock. Denna tendens till posering gör att betyget sjunker.

Jag tror att Adiam Dymott skulle kunna göra en kanonplatta om hon bara bestämde sig för om hon vill rocka, poppa eller krypa in under huden. Som det är nu hamnar hon i limbo med potential åt alla håll.

GARY LANDSTRÖM

LISA EKDAHL

Give me that slow knowing smile
SONYBMG

GGGG

Efter att ha bött ett tag i New York bestämde sig Lisa Ekdahl för att för första gången på nio år

MARIT BERGMAN

The tear collector
SONYBMG

GGGG

Sveriges okrönte och numera emigrerade popdrottning Marit Bergman är tillbaka igen, och den här gången kan hon förutom sängerska och låtskrivare även titulera sig producent.

Tonen är något mörkare än på de tidigare plattorna, men rent musikaliskt så känner man oftast igen sig i de skickligt uppbyggda ljudlandskapen. Hon är en mästare på att skriva effektiva melodier och att sen hitta det ultimata arrangemanget för varje låt. Och trots att det kryssas friskt mellan punkrock, discobeats, pop och avskalade ballader så finns här hela tiden en röd tråd plattan igenom. I låtar som *Carry me home* med sina charmiga marimbapålägg levererar hon powerpop av klassiskt Maritsnitt, medan hon i *In the morning* snarast påminner om en ung Tori Amos.

spela in en skiva på engelska. En ganska enkel och avskalad historia, men det är inte vis-Lisa vi hör här, utan snarare soul-Lisa. Den amerikanska folkspirationen lyser också igenom och köreerna påminner inte sällan om gospel.

På ett sätt avundstar hennes säregna vokabulär när hon tar till engelskan, vilket är synd. Men samtidigt är Lisas mysfaktor och rara stämma fortfarande befintlig. Speciellt på *The world keeps turning* som är det bästa spåret på plattan.

På skivan hörs gästspel från bland annat Ane Brun och Teitur, men jag har svårt att bestämma mig för huruvida det förhöjer intrycket eller inte. Vad jag däremot faktiskt vet är att skivan hittills har lyft med varje ny lyssning och kommer troligtvis att fortsätta så; vilket gör *Give me that slow knowing smile* till en klart godkänd Ekdahlplatta.

MIKAEL MALMBORG

EL PERRO DEL MAR

Love is not pop
LICKING FINGERS/PLAYGROUND

GGGG

Dessa Sarah Assbrings 33 minuter kallade *Love is not pop* blir som en vän i nöden, en gosig kudde i kylan eller en känslolinjektion när den skvalkommersiella verkligheten blivit mig övermäktig. Att vistas hos *Love is not pop* är kort sagt en lisa för själen.

Mest ryser jag åt *Change of hearts* Lou Reed-iga puls och rymliga ljudbild där Sarahs spöklika sång hänger över det hela som en ande. En fantastisk låt där man upptäcker nya saker och stämningar för varje lyssning. Men hela den ju låtar korta plattan har ett behärskat groove, en underliggande och pulserande produktion, som är klockren. Det var länge sedan jag upplevde en så samlad och väl genomförd platta, med så till synes små gester. Perfektionismen bakom finns där, men Sarah och producenten Rasmus Hägg verkar skapa en liten men välsmakande karamell med bara några enkla beats och en mick. Verkar nästan som de kan trollo. Eller också vet de något vi andra inte vet. Hur som är *Love is not pop* vårens mäktigaste lilla mikroeforiska popplatta.

GARY LANDSTRÖM

Och det är just detta breda spektrum av stilar och nyanser som gör *The tear collector* så intressant och spännande. Kanske finns här inte på samma sätt som tidigare de där direkta treminuters-hitlåtarna, men i gengäld känns det här som hennes mest genomarbetade och personliga alster hittills, som har potential att bara bli bättre och bättre för varje lyssning. Missa för guds skull heller inte den vackra duetten med Frida Hyvönen i *Travelling companion*.

THOMAS RÖDIN

EXISTENSMINIMUM

OK boys
NOVOTON/BONNIERAMIGO

GGGG

Gamle Moneybrotheravpendragaren Existensminimum, a.k.a. Magnus Henriksson, beskriver själv sitt andra soloalbum som fokuserat och sansat. Fokuserat kan jag gå med på, däremot inte på att det skulle vara sansat. *OK boys* är strävande electropop med brutna rytmer och kliande obehagskänsla mest hela tiden, som en tung, våt filt som man inte kan kasta av sig. Det finns en rastlöshet i Existensminimums musik som är både himmel och helvete, och som smittar av sig på ett alldeles för effektivt vis.

Bäst på albumet är det surfaktiga instrumentalspåret med det ytterst fantasirika namnet *Instrumental track*. Där är det som om alla bitar faller på plats, och rastlösheten blir till ett driv framåt, istället för ett planlöst irrlande i sidled. Även det lyckade samarbetet mellan Existensminimum och producenten Tobias Fröberg hör till höjdpunkterna, det tycks ha varit ett givande och ett tagande de bägge emellan.

EMMA RASTBÄCK

GREAT LAKE SWIMMERS

Lost channels
NETTWERK/PLAYGROUND

GGGGGG

De kanadensiska folkpopparna i Great Lake Swimmers har genom åren byggt upp en trogen publik såväl i Nordamerika som här i Europa. Och det är inte så svårt att förstå varför när man hör *Lost channels*.

För det här är så enkelt och nedtonat, men samtidigt på nåt konstigt sätt så storslaget och fabulöst. Stämningen får mig att associera till Simon & Garfunkels allra sköraste ögonblick och Tony Dekkers röst får mig att tänka på en ung Michael Stipe. Och det är just Dekkers röst som ger bandets sound det där lilla extra, som skiljer ut dem från mängden. Med en enorm precision och känsla för nyansering så lyckas han linda in varendra liten strof i sin rätta vokala miljö. Ja, ibland är det så vackert att jag bara blir sittandes med ett fånigt leende och en varm härlig känsla i kroppen. Det här är verkligen ett riktigt underbart litet album där varje enskild liten ton fyller sin funktion och som bevisar att det vackra oftast ligger i det enkla och opretentiösa. Ett väl utvecklat berättarspråk och en omistlig känsla för sköna melodier borgar dessutom för att hålla lyssnaren kvar skivan igenom.

Det här är de bästa bitarna av pop, folk, visa och country serverat på ett och samma fat. Trots att vi bara är i början på år 2009 så tors jag utnämna *Lost channels* till ett av årets bästa album alla kategorier.

THOMAS RÖDIN

MAIA HIRASAWA

GBGVSTHLM
RAZZIA/BONNIERAMIGO

GGGG

Jag trodde Maia Hirasawa redan fått sitt break, men uppenbarligen fortsätter genom brottsvägen: genom pausspelning i Melodi-festivalen ifjol, genom musiken till tv-serien *Stormen*. Och det finns ingen anledning att tro att framfarten ska avstanna när man lyssnar på hennes andra platta.

Det är mycket man känner igen, debuten var full av charm och egensinne som också finns här, men ofta lite mer uppstyrt mindre ojämnt. Det känns inte alltid som att låtarna

balanserar på en smal lina och riskerar falla ihop eller spricka av skörhet eller espri; det finns en annan styrka, en annan kraft som verkar utan att ta över, utan att beröva Maias identitet. Fortfarande finns det låtar med filmisk anda, scenmusikalisk anda, bara klingande lyckoskrattande infall och känslösamt allvar. *The wrong way*, som en kullerbytta ur en musikal, den hoppande, oroliga och lugnande, singeln *South again*. Gillar också den nästan Polyphonic Spree-artade eskalerande euforin i *Though I'm just me*. Kanske mer av allvar och mindre av ytan från popmusiken.

När Maia sätter sig vid pianot visar hon mer och mer på *GBGVSTHLM* än tidigare varför det är ofrånkomligt och samtidigt djupt oräddt att dra paralleller med andra storheter som exempelvis Regina Spektor. Maia Hirasawa börjar mer och mer ställa sig över parallelldragningar.

MAGNUS SJÖBERG

JON HOPKINS

Insides
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Jon Hopkins har tidigare släppt två såsiga och rättvist ignorerade album, vilka ganska så exakt inringade electronicans motsvarighet till geriatrisk gubbrock. Föga överraskande tyckte dock Chris Martin inte de var alla tiders, och sålunda fick Hopkins inte bara följa med Coldplay på förra årets världsturné, utan han fick också en snabbt sedelbunt för att låta bandet inleda och avsluta sitt spektakel *Viva la bla bla* med köttiga sjok ur hans låt *Light through the veins*. Chansen är alltså stor att du redan hört Hopkins musik.

Näval. Hopkins senaste album heter *Insides*, på vilket just *Light through the veins* återfinns, som ju faktiskt är en alldeles strålände låt. Överraskande nog är den dock inte något undantag, utan *Insides* i sin helhet är också ett alldeles strålände album. Solariumbeatsen är nämligen borta, ersatta av smattrande takter och en fullkomligt furiös trumprogrammering, de sömniga syntmelodierna har bytts ut mot svepande stråkar och spröda pianosinglor å la Erik Satie, och Hopkins musik är nu både självsäkrare, kraftfullare, vackrare, mer episk och mer påkostad än någonsin tidigare. Måhända är det Martins svettiga sedelbunt som möjliggjort detta, och om så är fallet, är det ju Coldplay-sångarens finaste bidrag till musikhistorien hittills.

Ja, enkelt uttryckt kan man säga att om Hopkins två tidigare album var poänglösa Boards of Canada-plagiat, har hans tredje album betydligt mer gemensamt med den skotska duos bolagskamrater Clark och Aphex Twin. Eller än enklare: så här intressant har Hopkins aldrig tidigare varit.

FREDRIK FRANZÉN

BEN KLOCK

One
OSTGUT TON/DOTSHOP:SE

GGGG

I ett nedlagt kraftverk beläget på gränsen mellan Berlins två kreddigaste stadsdelar Kreuzberg och Freidrichshain huserar Berghain, den ljusskygga superklubben där både speglar och kameror är strängt förbjudna. Till Berghain kommer man nämligen för att glömma, för att förlora sig själv i ögonblicket, för att leva från basslag till basslag, samt för att grisa och lyssna på techno, såklart.

Dj:n och producenten Ben Klock har länge tillhört Berghains inventarium, och med debuten *One* blir han nu också den förste att släppa ett fullängdsalbum på klubbens skivbolag Ostgut Ton. Valet känns extremt passande, eftersom Klock imponerande nog lyckats skapa musik som är minst lika berlinsk, industriell, repetitiv, ljusskygg och hedonistisk som platsen den tillkommit på. Här skorrar verkligen basen som betongen i det gamla elverket, ekot för ofrånkomligen tankarna till klubbens 18 meter höga tak, och precis som på Berghain är man hela tiden lite rädd och väldigt fascinerad. Den avgörande skillnaden är väl att *One* inte tär lika hårt på levern och hjärnan, och sålunda finns det inte någon som helst ursäkt för att inte genast införskaffa sig ett exemplar av Klocks strålände debutalbum.

FREDRIK FRANZÉN

KNIVDERBY

Andra nedstigningen
EGENUTGIVEN

GGGG

Vid Vätterns södra strand finns en profet som tagit sitt namn efter en travhäst. Ego Boys ord träffar hårt. Alla som någon gång varit i slagsmål vet vad jag menar. Värmen efter knytävnen i ansiktet. Smärtan i solar plexus. Skenande adrenalin. Skakiga lemmar.

Jag vill inte måla upp Knivderbys musik som våldsromantisk. Men bandets hårda punkrock i kombination med Ego Boys ord gör helheten till något gammal testamentiskt. Ett kärleksbudskap med blod på knogarna.

Låtarna *Amatörerna gör att rosorna dör*, *Nere för räkning*, *Mörkrets hjärta*, *Andra nedstigningen* och *Ett öga öppet* är fem mästerverk som inte lämnar någon oberörd. Knivderby är det bästa som någonsin kommit från Sveriges Jerusalem.

PER LUNDBERG GB

LAMB OF GOD

Wrath
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGGG

Inledande *The passing* är bröllopsnatten. Den lovar så mycket, och det fortsätter så bra med

spår två, *In your words*. Men sen kommer en handfull hyggliga låtar. Som *Contractor*, *Fake Messiah* och *Broken hands*. Och hyggliga låtar kan aldrig skapa en milsten.

Amerikanska Lamb Of God satt i pole position. Förra plattans hit *Redneck* nominerades till en Grammy (borde ha vunnit) och stommen av fans är som störst just nu. Ungefär samma läge som Metallica hade efter... *And justice for all* och dess hit *One*. Men detta blir inte Lamb Of Gods *Black album*. Jag är halvt besviken, och hade önskat bättre på många håll. Samtidigt vill jag inte att Lamb Of God ska gå samma tråk-öde till mötes som Metallica.

Wrath är egentligen Lamb Of God i ett nötskal. Det är brutalt, post-Pantera och underhållande. *Grace*, *Dead seeds* och *Everything turns to nothing* är starka låtar. Men superstarkt av dem alla är och förblir instrumentala inledningen *The passing*. I den visar Mark Morton och Willie Adler att de inte bara kör grooveiga, kvickfingerade riff utan även skapar vacker musik som får hårda killar och tjejer att vilja svänga med ett gymnastikband.

TORBJÖRN HALLGREN

LAY LOW

Farewell good nights sleep
NETTWERK/PLAYGROUND

GGGG

Island har gjort det igen. Lay Low, eller Lovísa Elisabet Sigrúnardóttir, har gjort en skiva som blandar de bästa bitarna av nostalgi, steel guitar och nonchalant sång till briljant pop, såsom bara isländsk pop kan vara briljant. Sigrúnardóttir sjunger otroligt avslappnat vilket skapar en drömsk stämning, och stora delar av *Farewell good nights sleep* skulle lika gärna kunna vara skrivna som soundtrack till en ny Zach Braff-film. Nancy Sinatra möter de isländska vidderna.

Albumet gör sig allra bäst i sin helhet, det är en enhet som ska använtas som just en sådan, från första låt till sista. Trots det finns det stunder jag uppskattar mer än andra, som *By and by* och *Last time around*. De låtarna är som filten man tar till när man överskattat vårsolen och satt sig på uteservering alltför tidigt, de gör helheten så mycket bättre.

EMMA RASTBÄCK

MONO

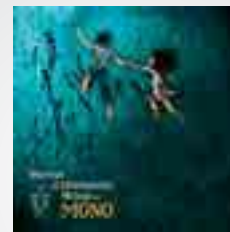
Hymns to the immortal wind
CONSPIRACY/SOUND POLLUTION

GGGGGG

Mitt favoritspacenoiseband från Japan har teamat upp med kungen av kantiog ruff produktion, Steve Albini, för 67 minuters filmisk musikalisk njutning – så vad kan då gå fel?

Denna retoriska fråga vittrar sönder när kvartetten sakta vrider upp sina reglage och börjar pressa ut majestätiska toner, de vackraste postpunkiga symfonierna kallade *Ashes in the snow*, *Burial at sea*, *The battle to heaven*, *Everlasting light*, *Pure as snow*, *Follow the map* och *Silent flight, sleeping dawn*. Dramatiskt? Ja. Mäktigt? Ja. Imponerande och ryggradskittlande? Definitivt!

Monos grej är nämligen att skapa under-sköna vågor av musik uppbyggd av känslor och stämningar. Och visst är de bombastiska med sina alldeles för långa låtar, men vem fan bryr sig när man förflyttas till en dimension som påminner om evigheten? Inte jag i alla fall. Är man musikaliska genier med en vision större än denna världen verkar det

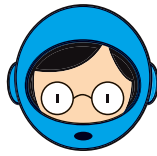

svårt att slå sig in på Trackslistan. Så därför behöver du leta upp Mono, de kommer inte serverade i radio en gång i timmen eller fungera som ljudkulis i tv-reklam till allmänhetens besökande. Men de är värda ansträngningen. Och när du väl sugits in släpper inte förtrollningen.

Jag tror och hoppas att det är hit jag förflyttas efter mitt sista andetag, till den odödliga vindens domäner där jag kan förnimma omväxlande känslösvallningar och lugn även när jag berövats min kropp. Denna förhoppning håller den värsta döds-ängesten i schack. Tack Mono!

GARY LANDSTRÖM

LAST TICKETS
WITH CAMPING
ON SALE

COSTA AZAHAR PRESENTA:

FIB

Benicàssim
Heineken
July 16/17/18/19

THURSDAY 16

OASIS

ALDO LINARES | ANNI B SWEET
THE BISHOPS | THE CORONAS
GLASVEGAS | MYSTERY JETS
NAIVE NEW BEATERS
NO REPLY | WE ARE STANDARD

FRIDAY 17

KINGS OF LEON

BOYS NOIZE | JOE CREPÚSCULO
FIGHT LIKE APES
MAGAZINE | NACHO VEGAS
NUDOZURDO
PAUL WELLER | YUKSEK

SATURDAY 18

FRANZ FERDINAND

AEROPLANE
BELL X1 | JOSELE SANTIAGO
LILLY ALLEN | TADEO

SUNDAY 19

THE KILLERS

CATPEOPLE | FRIENDLY FIRES
LATE OF THE PIER
THE PSYCHEDELIC FURS
TV ON THE RADIO | WHITE LIES

AND MANY MORE...

SARA
LAST NIGHT
I DREAMT THAT
I COULD FLY*

PAOLA
THIS YEAR A COUSIN
OF MINE IS
PERFORMING ON
THE FIBERFIB.COM*
STAGE

SERGIO
I WANT TO FEEL MY
BEST TOMORROW
BECAUSE I HAVE A DATE
WITH THE GIRL FROM
THE STORE NEXT DOOR*
TO GO TO THE SHORT
FILM FESTIVAL

SHORT FILMS-ART-FASHION-THEATRE-DANCE

4- DAY TICKETS INCLUDE FREE ACCESS TO THE FESTIVAL CAMPSITES FROM
13TH TILL 21ST JULY / TO BOOK TICKETS, GO TO WWW.GAFFABILLET.DK

FIBERFIB.COM

EVENT ORGANISER

MARAWORLD

MAIN SPONSOR

OFFICIAL MEDIA

MEDIA PARTNER

WE SUPPORT

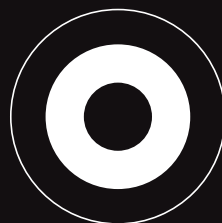

SUPPORTED BY

LIMPIO+VERDE

Vi Amir · Anders · Anna · Björn
 Bujar · Carl-Johan · Daniel
 ● Dejan · Farid · Frida · Håkan J
 Håkan L · Henrik · Jerry · Johan G · Johan N
 Johan W · Jonna · Karin · Kristina · Lars B
 Lars G · Lena · Linda · Magnus · Marie
MartinB · Martin O · **MatsL** · Mats O · Mette
 Per · Per-Anders · Petter · Ramiar · Roine
 Simon · Sven · Tony · **Torben** · Wayne

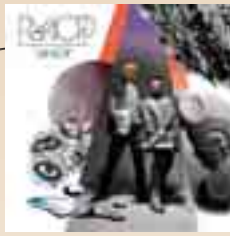

macforum

ÖSTRA HAMNGATAN 16 vard 9-19 · lörd 10-17 · sönd 11-16

KUNGSGATAN 28 vard 10.30-19 · lörd 11-16

SIMON NORRSVEDEN

OK baby, det är dags att vi ska vinna allt
UNIVERSAL

GGGGG

En av de skivor som berört mig mest genom åren är Agi Lindroths sorgligt underskattade *Lycka över Sverige*, och jag har under de senaste tio åren utan lycka väntat på en uppföljare. Döm då om min förvåning när den 22-åriga Simon Norrsveden på sin debut sammanfattar just allt det där som jag hela tiden längtat efter.

Med en röst som, hör och häpna, låter som en korsning av Christian Walz och Lisa Ekdahl så levererar han den ena självklara poppärlan efter den andra. Det här är svensk pop när den är som allra bäst, och Simon är en kompetent låtsnickare i rakt nedstigande led från Jakob Hellman, Pontus Holmgren och Håkan Hellström. Efter att ha lyssnat igenom *OK baby, det är dags att vi ska vinna allt* för första gången så blir jag sittande med ett färgigt leende i köket. Jag hade helt enkelt gett upp hoppet om att snubbla över någonting så enkelt, men ändå så genialt igen. Och i någon slags underbar eufori fortsätter jag sen att spela plattan om och om igen, trots att klockan sen länge passerat midnatt och jag borde sova. I aktuella singelsläppet *Stockholmsången*, komplett med handklapp, hammondorgel och skönt baskomp, så har dessutom knäpat ihop årets hittills mest trallvänliga låt. Utan att använda några stora gester, men med en naiv uppriktighet och energi som är oerhört smittande och omöjlig att värja sig emot så har Simon Norrsveden lyckats med något som är snudd på sensationellt. Mina damer och herrar, svensk pop blir inte bättre än så här år 2009!

THOMAS RÖDIN

PETER BJORN AND JOHN

Living thing
V2/UNIVERSAL

GGG

Balansgången mellan krystat och lekfullt är svår. För Peter Bjorn And John har vägen till den brytpunkten gått från strålände lo-fi-artad, 60-talsinspirerad pop via en internationell brottarhit med *Young folks*. När de nu ska försöka följa upp succén tar de i från tårna och resultatet är... arty.

Dels finns de trygga, traditionella poplåtarna som *Just the past* och *Stay this way*, dels de lekfulla elementen som *Lay it down* och *Nothing to worry about*. Sedan finns också de låtar som får mig att fundera över hur Peter Bjorn And John egentligen tänkte när de spelade in skivan; elgitarrskaoset *Loosing my mind* och *It don't move me* med domedagspiano och discorytmer. Det känns som att de vill lite för mycket. Ibland måste man välja, och koncentrera sig på en sak i taget för att kunna göra det riktigt bra. Annars hamnar man precis där Peter, Björn och John har hamnat med den här skivan, i limbo. *Living thing* är varken det ena eller det andra, utan hopplöst fast mellan olika inriktningar. Synd.

EMMA RASTBÄCK

THE RIFLES

The great escape
SIXSEVENNINE/BONNIERAMIGO

GGGG

Brittisk indiepop när den är som bäst. Med sköna gitarrlingor och pubertala texter. På *The great escape* beskriver The Rifles hur det är att vara missförstådd, ung och kär på ett sätt som alla kan känna igen sig i. En blandning av

laddade danslåtar och melankoliska indiehits gör att skivan förblir intressant rakt igenom. Trots att texterna är enkla är det precis som man vill ha det. Lättsmält men fascinerande.

LOUISE OLSSON

ANNI ROSSI

Afton
MATADOR/PLAYGROUND

GGGG

Hon kom som ett yrväder en februafton och hade en fiol i en svängrem om halsen. Min första tanke var att Anni Rossi bara var en blek Orion Rigel Domnisse-kopia med grava Joanna Newsom-komplex. Jag ändrade mig. Det är förvisso lite arty sång, men den känsla som består efter ett par veckor i Rossis sällskap är istället att hon är som om man skulle kombinera de bästa bitarna av Domnisse, Newsom och Andrew Bird, och den kombinationen sedan skulle få ett litet kärleksbarn med Patrick Wolf. Brillant med andra ord, och ytterligt svårångat i text.

EMMA RASTBÄCK

RÖYKSOPP

Junior
VIRGIN/EMI

GGG

Läst på diverse forum:

Röyksopp: "Då och då dyker vi upp och delar med oss av vår musik och låter ljuset skina över en i övrigt så grå verklighet. Och nu är det snart dags igen, damer och herrar. Vårt tredje album, betitlat Junior, släpps den 23 mars 2009."

Fetur: "Längtar!!!"

Forvirret: "Den 23 mars kommer att bli 2009 års höjdpunkt – nej, årtiondets höjdpunkt!"

Dr. Roe We: "Jag läste Röykopp av någon konstig anledning."

Jazzvandal: "Jag tycker verkligen om er musik. Jag är från Mexiko. Kom till Mexiko under näste turné."

Philly01: "Kom till Österrike!"

Carol: "KOM TILL BRASILIEN!!!"

Röyksopp: "Låter det egocentriskt och pompöst, säger ni? Jamen visst! Vi är så själv-säkra, eftersom vi den här gången samarbetat med exempelvis Robyn och Lykke Li, samt våra gamla vänner Anneli Drecker och Karin Dreijer – därav vår entusiasm!"

Björk: "Kan bli nice, men jag hoppas verkligen att de inte gör albumet så dåligt som det förra var."

Snokky: "Skojar du? Tycker den skivan har en del riktigt sköna tunes."

Ceteramora: "Fler låtar som Alpha male och mindre pop! Men det lär väl aldrig hända..."

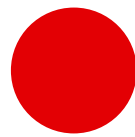
Nordic delight: "Längtar jag också, men hoppas på något som är mer av första skivans kvalitet än den andra."

Daniel Eyre: "Men nu måste jag slå ett par helt orelaterade megatonslag för The understanding! Jag förstär inte varför så många har så pass mycket emot den skivan."

Alltså:

Röksvamparnas förväntansfulla fans är delade i två läger: De som föredrar debutens dämpade bollhavs-electronica, och de som vill höra mer av uppföljarens mer dansanta, discobollsglitrande takter.

Och Svein Berge och Torbjörn Brundtland verkar ju vara goa gutter, som verkligen gör sitt yttersta för att alla ska bli nöjda och glada, och därför låter också Junior lite som en kamouflerad samling singelbaksidor från deras två föregående album, måttfullt utspädd med duons tilltagande intresse för melodios syntpop.

Pustervik **Baren**

April

- 1:e Woody West: **Loney Dear**
- 3:e **Club Slacker**
- 4:e **Tok-Disco**
- 6:e **Pingisklubben**
- 8:e Woody West: **Hajen + The Tarantula Waltz**
- 9:e **Punky reggaeparty**
- 10:e **Friday I'm In Love**
- 11:e **Locus**
- 13:e **Jonatan Ahlbom**
- 17:e **Soundsystem Extravaganza**
- 18:e Woody West: **The Greencoats**
- 20:e **Pingisklubben**
- 22:e Woody West: **Grand Archives**
- 24:e **Friday I'm In Love**
- 25:e **Soulastatic**
- 27:e **Pingisklubben**
- 29:e **Friends of the tiger**
- 30:e **Klubb Bongo**

Med reservation för ändringar.

**Bilj: 031-13 06 80 www.ticnet.se
www.pustervik.goteborg.se**

Fler recensioner på

www.groove.se

Bli vår
fejsbokvän:

groove.se/facebook

Bli vår
majspäjskompis:

groove.se/myspace

STORAN

CHRISTIAN WALZ

TOR 26/3

NOROUZ-NEWROZ

FRE 27/3

THE SOUNDS

SUPPORT: MFMB

TOR 2/4

CARL-JOHAN

VALLGREN

"KUNZELMAN & KUNZELMAN"

FRE 3/4

SAHARA

HOTNIGHTS

SUPPORT: TWO WHITE HORSES

LÖR 4/4

SIRQUS ALFON

FRE 10/4

NO WAY TO

TREAT A LADY

TOR 16/4

FRIDA HYVÖNEN

+ SUPPORT

LÖR 18/4

ELI "PAPERBOY"

REED & THE TRUE

LOVES

LÖR 30/4

BALKAN BEAT BOX

LÖR 2/5

MELODY

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

CLUB

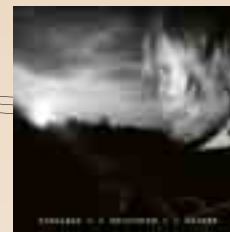
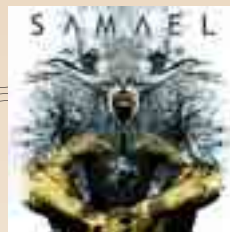
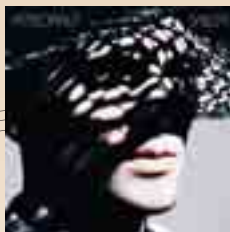
CLUB

CLUB

CLUB

WWW.STORAN.KU 2009

SKIVOR

Resultatet är en välvillig kompromiss, som inte kommer att göra någon besviken, men som heller aldrig kommer att bli någons favorit.

FREDRIK FRANZÉN

SAHARA HOTNIGHTS

Sparks

UNIVERSAL

GGGG

Robertsfors stoltheter Sahara Hotnights följer upp succéalbumet *What if leaving is a loving thing* med en renodlad coverplatta. Men istället för att gå direkt på klassikerna så har man beslutat sig för att plocka fram tio låtar som bandet var rädda annars skulle falla i glömska. Och det känns faktiskt ganska kul att höra låtar från så skilda namn som Suzi Quatro, Janet Jackson och Pentagram stöpas om till Saharasoundet.

Det är kul arrangerat, attityden är som vanligt lagom kaxig och det är ingen tvekan om att bandet är tajt spelmässigt. Det stora problemet är väl istället att jag hela tiden sitter och tänker på att det hade varit så oändligt mycket mer spännande att få ta del av en skiva med nytt eget material istället. För även om Sparks säkert kommer att sälja som smör i solsken så känns den ändå mest som en parentes jämfört med bandets största stunder. Och förutom den redan släppta Dusty Springfield-covern *In private* så har jag svårt att hitta några klockrena singelsläpp här.

THOMAS RÖDIN

SALEM

Astronaut

EMI

GGGG

Salem Al Fakir kom som en blix från klar himmel för två år sen och charmade såväl tonårsflickor som den samlade musikpressen och

Grammisjuryn. Så den stora frågan inför släppet av *Astronaut* var väl mest hur han skulle klara att följa upp en så framgångsrik debutskiva. Och svaret är att han lyckas tämligen galant.

Ja, i många fall är det till och med så att platta nummer två överglänser debuten. För där Salem på första plattan ibland kunde kännas lite väl polerad och korrekt så känns han här istället befriande lekfull och nyfiken. Han vågar kosta på sig att hoppa lite mer mellan genrer, och till skillnad från debuten, där han soundmässigt förde tankarna till Stevie Wonders Motowndoftande soul, så lånar han här istället friskt från såväl 70- som 80-talets popmusikscen. Keyboarden har samtidigt tagit en mer central plats i låtarna och det här svänger riktigt skönt från början till slut.

För produktion och inspelning står precis som sist Salem själv och i det fallet verkar det faktiskt som att själv är bäste dräng. En imponerande samling gladpoplåtar som bevisar att Salem Al Fakir är allt annat än en dagslända. Utlandsinslag nästa?

THOMAS RÖDIN

SAMAE

Above

NUCLEAR BLAST/WARNER

GGGG

Att ett schweiziskt extreme/black metal band skulle blåsa mig av stolen var oväntat. Men *Above* är en smält fantastisk skiva. Pampigt stor, svängig och hård metal av allra bästa sort. När black metal är som allra bäst är den atmosfärisk. Som en bukett tulpaner med stänk av plutonium. Vackert och farligt. Bäst och hårdast just nu i detta ögonblick.

PER LUNDBERG GB

SAMURAJ CITIES

Mixed up record collections

IMPERIAL/PLAYGROUND

GGGG

För drygt ett år sedan fick jag en liten pratstund med herrarna i Samuraj Cities. När vi kom in på hur uppföljaren till *Cheap deluxe* skulle låta blev allt genast lite komplicerat. Någon kläckte ur sig något om progrock, men blev snabbt nerhyschad. "Man kanske inte ska säga så mycket... Kan man säga att det kommer bli lite pampigare?", sa sångaren Jonathan och tittade frågande på sina medmusikanter.

Följfrågan: "Kommer den att låta mer som ni låter live?". Svaret: "Ja, precis. Lite mer levande. Lite större."

Föga överraskad lyssnar jag nu på en uppföljare som brutit med osäker studiotid och allierat sig med Samuraj Cities liveshows-monster. Numera hör man även på tape bandet slackerbröta och fulljackpumpa sig loss från sina neonslingor. Bort från allt vad neon heter. Guld är det nya svarta. Maffiga depressiva ljudmattor och *Disintegration*-mörker rakt av. Men albumtiteln, *Mixed up record collections*, ljuger. Det här är ingen ihopmixning av gamla synder, det här är ett enhetligt nybygge tillverkat med hjälp av svett, tårar, misstag och inspiration från helt andra ställen än Göteborg. Resan går vidare.

DANIEL MAGNUSSON

NAOMI SOMMERS

Gentle as the sun

AMERICAN MELODY

GGGG

Hon var med om sin första skivinspelning redan som femåring. Sedan dess har Naomi Sommers sjungit gospel och jazz samt spelat flöjt i symfoniorkestrar. Hon har även medverkat på drygt 15 skivor utgivna på hennes pappas bolag American Melody.

På sitt andra soloalbum står hon stadigt i bluegrass-myllan och blandar in americana, folk och traditionell country. Det är vemodigt och vackert och Sommers sjunger med både sval och sensuell röst. Hon har skrivit alla låtar själv förutom klassikern *Sea of heartbreak* vilken hon tolkar med äran i behåll. Musikerna är rutinerade proffs och som producent står Jim Rooney, som arbetat med bland andra John Prine, Iris Dement och Nanci Griffith. Bakom mixerbordet hittas för övrigt David Ferguson som spelade in American Recordings-plattorna med Johnny Cash.

ROBERT LAGERSTRÖM

TWO FINGERS

Two fingers

BIG DADA/PLAYGROUND

GGGG

Amon Tobin är så plötsligt del i ett band. Till sammans med DoubleClick vänder han blad och provar på att göra hiphop, eller grime, eller vad man nu ska säga. Musik med snabb pratsång. Det händer betydligt mer i musiken än vad som är brukligt, i alla fall jämfört med amerikansk hiphop. Breaks fulla av megatung bas och en vilja att dra in influenser från all världens hörn – det hörs tydligt att Amon Tobin är en av musikerna – komplimenterar upperlighet rappare som får finna sig i att inte stå längst fram i rampen.

Sway rappar på sju av skivans tolv spår. Han har en svada snabbare än en iller på ecstasy. Ett maskingevär som avfyrrar fler meningar per sekund än de flesta får in ord. Fast på ett väldigt brittiskt sätt. Dessutom hör

Ms. Sway på två spår, mjuk och vänlig som 80-procentig vodka. Ett av skivans poppigaste spår gästas av Ce'cile, en gnutta dancehall mitt bland de galna elektroniska urladdningarna.

Det är inte en skiva med självklara hooks att nynna på, men det var kanske inte heller vad upphovsmännen försökte åstadkomma. Med beats fetare än din mamma och en lekluksa det slår gnistor om har Two Fingers gjort en av årets mest innovativa och intressanta plattor.

HENRIK STRÖMBERG

U2

No line on the horizon

ISLAND/UNIVERSAL

GG

Behöver väl inte gå in på vad U2 gjort tidigare. Alla vet att U2 är ett av historiens största band och att de gjort musik som för alltid kommer att leva kvar. Men *No line on the horizon* är inte en bra skiva. Framförallt inte en bra U2-skiva, de brukar ju hålla hög klass.

Trots att man jobbat tillsammans med gurus som Steve Lillywhite, Daniel Lanois och Brian Eno så är det minst två stjärnkockar för mycket. Två frågor; Var är låtarna? Var är känslan?

Tänkte istället ge Larry, Adam, Dave och Paul några påminnelser vad de kan syssla med i framtiden efter avslutad världsturné. Dave, eller Edge: gör filmmusik igen. Musiken som du gjorde till *Captive* var fantastisk, precis din handske. Gör tillsammans med Bono musikalmusik som ni gjorde till uppsättningen av *A clockwork orange* och gör även musik till *Spiderman*. Paul, eller Bono om du så vill: för dig råder det ingen brist på arbete. Fortsätt skriva krönikor. Var ett ansikte och en kraft för hela världens lidande och svältande folk. Det gör du perfekt. Adam: testa filmmusiken igen du med. Låten du och Larry gjorde till *Mission: Impossible* funkade jättebra. Larry: fortsätt med att skriva låtar åt irländska fotbollslagslaget och ta hand om dina motorcyklar.

I vilket fall som helst så ser jag väl er i sommar. När jag förgäves står och skriker efter låtar som *Indian summer sky*, *Wire*, *Drowning man*, *Tomorrow*, *Another time another place*, *Is that all?*, *Treasure (Whatever happen to Pete the Chop)*, *11 o'clock tick tock* och *Johnny Swallow*. Min respekt och kärlek består, men den här skivan måste ändå betyda slutet. Tack för allt.

PER LUNDBERG GB

KRISTOFER ÅSTRÖM

Sinkadus

STARTRACKS

GGGG

Kristofer Åström har alltid viskat vackra ord i mitt öra och det fortsätter han med. Namnet *Sinkadus* kommer ifrån att slumpens tärningar plötsligt gör allt självklart. Och det är precis så skivan är för Kristofer Åström- självklar. Och det märks.

Under första låten *Come out* körar Nina Kinert och Kristofer Åström använder sig även av bakgrundskörarna Britta Person och Johanna Ferjhages röster på skivan. Det slår aldrig fel när Kristofer låter någon kvinna med vacker stämma ackompanjera hans sång.

Sinkadus är en varierad skiva. Den har allt från lugna och allvarliga gitarrballader som *Hard to live* till rockiga låtar som *The party*. Min favorit är Åströms cover på Phil Lynott-låten *A song for while I'm away*. Den är nästan bättre än originalet.

CAMILLA KÄCK

THÅSTRÖM

Kärlek är för dom

UNIVERSAL

GGGG

Var det nån som såg Thåström på turnén efter *Skebokvarnsvägen 209* så vet ni ungefär vad ni har att vänta. Det är samma band och samma ljudbild, en mörk, lunkade, knastrig rock med Thåströms nyligen införskaffade pratsång. Men tvärtom den föregående plattan så finns här inga akustiska instrument och det är inte alls lika avskalat och naket. Istället är det suggestivt, svart och vackert.

Kort biografi med litet testamente öppnar med precis vad titeln säger, en brokig samling minnen som backas upp av rullande, hypnotisk träskrock som stökar i bakgrunden, kanske plattans starkaste spår: "Jag har glömt min första kyss/Men jag minns klart och tydligt/När jag fick Rolle Stoltz autograf".

Långtbort är väl det närmaste Thåström kommit The Bad Seeds både musikaliskt och stämningmässigt, man kan nästan höra Mick Harvey i körerorna, och stråkarna känns bara så rätt. Och är det nån som alltid kunnat axla Nick Caves mått så visst är det Joakim Thåström från Rängsved. I mitten på skivan ligger Dan Anderssons *Den druckna matrosens sång* som Thåström spelat live i ett par år nu. Och hade det varit en LP hade det varit en perfekt avslutning på sida A. Likaså är i så fall nästa låt *Axel Landquist park* en stark öppning på sida B. Marschrummor,

MATHIAS SKEPPSTEDT

multrande bas och rundgångsgitarrer som kommer att bli helt fantastisk live med sitt konstanta ljudbygge och mer och mer intensiv sång. *Linnea* är mer gamla Nick Cave, med sin sönderdistade bas som bara promenerar ensam bakom den grymma texten tills några ensamma stråkar och Osslers vibrerande gitarr kommer in. Riktigt starkt och vackert på samma gång.

Skivan avslutas med *Men bara om min älskade väntar*, Nationalteaterns översättning av Bob Dylans *Tomorrow is a long time*. Vilket kanske var ganska väntat med tanke på hur ofta den spelats de senaste turnéerna.

Som vanligt får man varken det man hoppas eller väntar sig av en av Sveriges mest egensinniga musiker. Man får alltid nåt helt annat och oftast bättre än man först tror. Kanske känns det lite trist med två låtar man redan hört så mycket, men de är såpass bra och passar så bra in bland resten av materialet att man köper det.

CD 2 • 2009

Vi är fortfarande bra musik på spåret, här serveras 20 mer eller mindre lysande svenska spår till – vår jakt fortsätter. Här är grymma Groove-CD #2!
För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Kristofer Åström

Come out

Från Kristofers nya platta *Sinkadus* hämtar vi vackert rullande countrykärleksspåret *Come out* som efter ett långt sökande intro rotar sig i honkytonkland och tuffar på som värsta Johnny Cash-tåget. Med tanke på Kristofers bakgrund i obevekliga orkestern Fireside slås jag varje gång av känsligheten i hans solomaterial. Och jag gillar det. Mycket.

www.kristoferastrom.com

2 Isobel & November

Bones long forgotten

Tung, olycksbådande och starkt påträngande musik från Gävle är näst på tur. Och trots att kvartetten inte vråker på med volym lyckas de ändå skapa en mässande och mäktig stämning, det blir vackert och andaktsfullt samtidigt som en viss oro ändå gnager strax under ytan. Det avslutande crescendo är dessutom totalt lysande.

www.myspace.com/isobelandnovember

3 The 80/20 Rule

Lovestory of the century (part V)

Detta band debuterar nu i mars med fullängdaren *Northeast* som på grundval av *Lovestory of the century (part V)* lovar gott. Det handlar om gnisslig men melodios alternativrock med 90-talskänsla. Men Mattias Beijmos flinka gitarspel och Jimmy Jönssons karismatiska sång gör att bandet känns fräscht även 2009.

www.myspace.com/8020rule

4 Nervous Nellie

So feel good

Dessa två brödrapar har gått ifrån sin indierock mot en mer poppig folkvariant där både sommarens varma strålar och gräset mellan tårna känns som en befrielse. Bandet är redan välkänt på kontinenten och väntar nu bara på att hemlandet ska ta dem till sig också. Jag får lite Atomic Swing-känsla och önskar verkligen att våren ska skynda sig på.

www.nervousnellie.com

JOHAN LUNDQVIST

5 Kristina Westin

Glass house

Kristina har beskrivits som en blandning mellan Norah Jones och Dolly Parton och *Glass house* motsäger inte detta. En svängig och modern countryvibb dominerar denna Östersundstjejs uttryck, ett uttryck som tar lyssnaren nära inpå. Värme verkar vara ett ledord i musikskapandet. Mmmm.

www.myspace.com/kristinawestin

6 Florence Valentin

Spring Ricco

Haninges egna Håkankonkurrenter fortsätter att skruva upp angelägenhetsgraden i topp när de snickrar ihop sin blodfyllda och i-fejset vardagspop. De försöker vara ett svenskt Clash för 2000-talet och är på god väg att lyckas, nya plattan känns sjukt inspirerad.

www.myspace.com/florencevalentin

7 Jonas Lindér

Sjömannen

Jonas gör tillsammans med bandkompisen från Mokadas, Peder Andersson, musik under eget namn, och då handlar det om pop på svenska. Den totala explosion av intensiv popmusik på svenska som briserat de senaste åren har här fått ännu en kvalitetsleverantör. Det är personligt, fartfyllt och charmigt. Så klart.

www.myspace.com/73jonas

8 The Zoo

Seven days a week

Att mäta sig med Caesars är inte det sämsta man kan göra. The Zoo lyckas också smälta samman coolness, popharmonier, organiskt retrosound med smått distad sång till härliga treminutersdängor som *Seven days a week*. Härligt lössläppt och skygglassfri powerpop. Rock on!

www.thezoo.se

9 Nitrodiv

Hold me back

Som trio sett så rockar göteborgarna i Nitrodiv jävligt hårt. Det är hårt, distat och kompromisslöst men när refrängen kommer blir det poppigare, vilket passar grymt bra. Det bästa av två världar. Lite som MC5 om jag skulle tvingas dra paralleller nästan. Femspårs-Ep:n *Breaking the silence* inspelad med Henryk Lipp finns att leta rätt på.

www.myspace.com/nitrodiv

10 When The Circus Came To Town

Seasick

Vi kan spåra denna softa och fingertoppskänsliga experimentjazz-combo till Tjörn, där trion bestående av Viktor, Jakob och Mikael hålla till. De är nu förstärkta med blåssektion, men fokus verkar ändå ligga på stämningar och försiktigt skapande av spänning i ett stort ljudrum. Men räds inte ordet jazz, detta är egentligen genreöverskridande musik för oss alla.

www.myspace.com/wtccct

11 Klas Eriksson

Grey is my favourite colour

Jag tycker skåningen Klas Eriksson låter mer bredbent än sina inspirationskällor John Frusciante, Wovenhand och Nick Cave, men det betyder inte att han är ointressant. Han låter australisk i sitt anslag, framförallt i sin fria sångstil

påminner han om The Triffids David McComb. Och det är ju högt betyg. Så innerlighet är få förunnat.

www.myspace.com/klaseriksson

12 Yohanna

Surface under my chin

Extremt kreativa och unga mångsysslaren Yohanna Nordh från Ängelholm följer sitt hjärta och hamnar i en ömsom akustisk och rymdrik och ömsom skinnpajrockig ljudbild. Men schizo i musik kan vara bra. Hennes omfångsrika röst tillåts i alla fall ta störst plats vilket för lyssnaren rakt in i stormens öga. Svårt att inte bli betagen.

www.myspace.com/yohannanorth

13 Post

I natt behöver jag en vän

Carl-Magnus Berger hänger de blåsiga syntdraperierna i fonden, Jonas Fransson sprinklar ut gitarrlicks med pressveck, Loke Nyberg tar kommandot över taktpinnen med sin stabila bas och Urban Hane tar med sin teatraliskt metalliska sång oss tillbaka till tidigt 80-tal – då svensk poserande och bitterljuv syntmusik peakade. *I natt behöver jag en vän* hade definitivt konkurrerat då och gör det nu med.

www.postmusik.se

14 More Drums Less Love

Post-human stress disorder

"More Drums Less Love har funnits sedan årsskiftet och blandar för tillfället grindcoreinfluenser, drum'n'bass-beats och electronica till korta, intensiva låtar som om man är illa tvungen skulle kunna kalla för elektronisk punk." Korrekt. Och jag f***ing älskar det kaos de skapar! Lyssna även på deras Stoogescover.

www.myspace.com/moredrumslesslove

15 Rhythmus Modern

Samba caramba

Glada chillout-party vid poolen. Stora färgglada paraprydringar. Och lättklädda människor som faller i vattnet. Så ter sig nog en vanlig dag i instrumentbandet Rhythmus Moderns liv föreställer jag mig. De har en fin hemsida och

en platta med klassiska namnet *Die erotischen hitparade*. Vad mer behöver man veta?

www.myspace.com/rhythmusmodern

16 Cleast Eatwood

Rabbit hole

Herregud vilken snygg och cool musik Cleast Eatwood serverar så där lite vid sidan om allfartsvägarna. Finstämd och organisk mjukoulpop med egen karaktär och megapotential att ta över radiovågorna. Perfekt att hängla till, duscha till och ha bakom sig när man blandar drinkar på efterfesten hemmavid. Söt utan att bli mesig, cool utan att bli töntig och presentabel som få.

www.myspace.com/cleasteatwood

17 One

The fact remains

One blandar hiphop med rock, funk med soul och fram tonar en dansant och feelgood musikalisk brygd att stjälpas i sig dagligen. Deras version av soulrock är inte helt ny, men den är inspirerad och livskraftig samtidigt som den är kul och glädjefyll. Att rocka och svänga är ändå vad det handlar om.

www.myspace.com/1themusic

JOHAN LUNDQVIST

18 Marabous

My coward ways

Denna drömlika och atmosfärska pop spelade bandet in i Svenska Grammofonstudion i Göteborg nyligen, det blev en EP som utgör startskottet för kvartetten. Gamla bandkompisen Ida Redig kör också här, och bandet kommer nog leta sig fram till dig på fler sätt den närmsta tiden gissar jag.

www.marabousmusic.com

19 Degrees

The sleep I need

Yep, från de djupa skogarna runt Tranås får vi här en rejäl dos vacker och trånande syntig poprock. Med snygga detaljer i den välsvavade ljudbild tilläts Mikael Jacobsons briljera med sina breda och dramatiska sånginsatser. Små gester ger stora resultat.

www.degreesmusic.tk

20 We Do Guidance

Is

Från Lidköping kommer sextetten We Do Guidance som säger sig göra "indiepop och rock med skön stämning som kan piffa upp i vardagen". Och visst är de en charmig, gosig och alltigenom härlig upplevelse. Hjulet är redan uppfunnet, så de passar på att ägna sig åt finlir och spännande nytänkande. En positiv attityd som kan vara guld värd.

www.myspace.com/wedoguidance

Ben Sherman®